

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος

Συνδρομὴ ἑτησίαι : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἑν τῷ; ἑξαμηνίαι φρ. 12, ἑν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6

19 Ἰουλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια ἰδί σελ. 431.

Ὅτε ὁ Ἀντώνιος ἐπανήλθεν, ἡ Λουκία τῷ ἔδωκε ν' ἀναγνώσῃ τὴν θαυμαστὴν πεζογραφίαν τοῦ κυρίου Πιστακίνη.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάματε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Σεῖς τί φρονεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐπιθυμοῦμαι νὰ υπάγετε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Θὰ ἰδᾶτε φάσιν τινα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξίαν παρατηρήσεως; διατί νὰ μὴν ὠφελήθητε ἀπὸ τὴν περίστασιν; Δι' αὐτὸ ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ υπάγετε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἤθελα, υπέλαβεν ἡ Λουκία, πρὸ πάντων διὰ τὴν Σπεράντσαν, ἡ ὁποία θὰ καταγαρῇ νὰ ἰδῇ τὸ θέαμα. Ἄλλ' ὁ πατήρ μου λέγει ὅτι θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιστρέψωμεν τὴν νύκτα εἰς τὴν Λαμπεδοῦταν.

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψετε τὸν νύκτα.

— Δὲν μ' εἶπατε σεῖς πολλάκις, ὅτι δὲν υπάρχει καλὸν ξενοδοχεῖον εἰς τὴν Τάγιαν;

— Εἶνε ἀλήθεια; ἀλλὰ σεῖς καὶ ὁ πατήρ σας ἠμπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας.

— Ἐννοεῖτε τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζετε οἰκίαν σας;

— Ἀκριβῶς. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσῃ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τοὺς δύο. Ἀλλὰ δὲν συνειθίζω νὰ δίδω ἐνοχλήσεις εἰς ὅτους δὲν γνωρίζω. Δὲν θὰ υπάγωμεν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλέχθη βραχέως, ὑπεροπτικῶς, σχεδὸν ἀποτόμως, ἀπαραλλάκτως ὡς ἂν ἀπεφαινετο αὐτὴν ὁ Σιρ Ἰωάννης κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀριστοκρατικῆς του ἀλαζονείας. Ὁ Ἀντώνιος ἠυθιόσεν, ἀλλ' οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἐκάθισεν εἰς παρακειμένην ἔδραν, ἔλαβε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐφημερίδα, καὶ ἤρχισεν ἀναγίνωσκων αὐτὴν μετὰ φαινομένης βιβλικῆς προσοχῆς. Δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἀληθῶς ἀνεγίνωσκεν, ἐκτὸς ἂν ἀνεγίνωσκε τὴν αὐτὴν πάντοτε λέξιν, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμενον ἀκίνητοι. Ἡ Λουκία ἐξηκολούθησεν ἰχνογράφουσα, ἐφαίνετο δὲ βιαζομένη καὶ σπεύδουσα νὰ τελειώσῃ.

Ἡ Σπεράντσα ἐπεράνη μετὰ μικρὸν, ἔδουσα φαιδρῶς· ἀλλὰ τὸ ἄσμα ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ὅτε εἶδε τοὺς δύο νέους ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, καθημένους μακρὰν ἀλλήλων, ψυχροὺς καὶ ἀδικαίρους. Πλησιάζασα ἀκραποδητὶ εἰς τὸν Ἀντώνιον, ἠρώτησεν αὐτὸν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Θὰ πάγωμεν εἰς τὸ θέατρον;

— Φοβοῦμαι ὄχι, πτωχὴ μου Σπεράντσα! ἡ μὲς Δάβεν δὲν θέλει νὰ κοιμηθῇ εἰς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας.

— Τί κρίμα! εἶπε δυσθύμως ἡ Σπεράντσα· καὶ διατί δὲν θέλει;

— Δὲν ἤξεύρω· ἐρώτησέ την, ἂν θέλῃς.

Ἡ Σπεράντσα μετέβη πρὸς τὴν Λουκίαν, καὶ κύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς, ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, ἃς ἤκουσεν ὁ ἰατρός. Ἡ Λουκία ἠγέρθη πάρχυτα, καὶ κλίνουσα ὑπὲρ τὸ κάλισμα τοῦ Ἀντωνίου, τῷ εἶπε μετὰ τινοῦ ἐντροπῆς:

— Ὁ ἀλλοστὸς τῶν ἰατρῶν ἔχει πάντοτε διαθέσειν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν τὴν πλέον ἰδιότροπον τῶν νεανίδων;

— Βεβαιότατα! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, προσβλέπων αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως συνάμα καὶ ἠδονῆς. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀμφιβάλλετε;

— Τότε, εἶπεν ἡ Λουκία, μειδιῶσα κ' ἐρυθρῶσα συνάμα, θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ γνωρίσω τὴν φίλην σας.

Τί ἐπέφερον ἄρᾳ γε τὴν αἰφνίδιον αὐτὴν τροπὴν τῶν διαθέσεων τῆς Λουκίας; Ἴσως αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἐψιθύρισεν ἡ Σπεράντσα εἰς τὸ οὖς τῆς.

— Διατί, καλὴ μου κυρία, ἠρώτησεν ἡ Σπεράντσα, διατί δὲν θέλετε νὰ υπάγετε εἰς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας; Εἶνε τόσον καλὴ γριεὶ, ἡ καλλιτέρα γυναῖκα τῆς Βορδιγέρας.

Ὁ Ἀντώνιος, οὐδόλως περαχθεὶς ἐκ τῆς παραδόξου φρενοτροπίας τῆς ἀγγλίδος, καὶ τούναντιον μάλιστα ἐρωτικώτατα προσβλέπων τὴν Λουκίαν, ἀπήντησεν εἰς αὐτὴν διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ ὁ Σιρ Ἰωάννης;

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ κἄταφέρωμεν τὸν πατέρα νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτός, εἶπεν ἡ Λουκία.

Ἡ διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν βαρωνέτον ὑπῆρξε μακρὰ καὶ δύσκολος, διήρκεσε δὲ καθ' ὅλον τὸ γεῦμα. Ἡ Λουκία μετεχειρίσθη πᾶσαν αὐτῆς τὴν γυναικίαν διπλωματίαν, ἵνα κάμψῃ τὸν πατέρα τῆς, ἐδοθήσε δ' αὐτὴν ὁ δάμιος ἐκεῖνος ἰατρός, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβρίπτεν εἰς τὸ

μέσον μυστηριώδη τινά υπαινιγμόν περί τῶν προγόνων τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, καί εἰκόνιζε διά τοιοῦτων χρωμάτων τὰς ἐπάλλξεις καί τὰς υπογείους κρύπτας τῆς κατοικίας τῆς, ὥστε περιέβαλλεν αὐτὴν δι' ὄλου τοῦ γοήτρου ἀριστοκρατικοῦ φρουρίου. Ἦτο δυνατόν προσβαλλόμενος οὕτω ν' ἀντιστῆ ἐπὶ μακρότερον ὁ Σίρ Ἰωάννης; Ἡ Λουκία ὑπῆρξεν εὐθυμοτάτη καθ' ὅλην τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν, ἐλάλει ἀδικόπως περὶ τῆς καλλιῆς γραίας, καί κατὰ τὸν περίπατον, εἰς ὃν ἐξῆλθε μετὰ τὸ γεῦμα μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τοῦ ἱατροῦ, ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἐξάπαντος τὴν ἱστορίαν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας. Ἡ ἱστορία αὕτη ὑπῆρξε βραχυεῖα. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἦτο χήρα, ἥτις εἶχεν ἀποκτήσει πολλά τέκνα, ὧν ὑπελείποντο δύο μόνον υἱοί, ἐξόριστοι ἀμφοτέρωθεν ἕνεκα πολιτικῶν λόγων. Εἶχε δὲ ἐγκαταλείψει τὴν Γένουαν, ὅπου τὸ κατ' ἀρχὰς διέμενον ἡ οἰκογένειά τῆς, καί μετοικήσασα εἰς Τάγια, ἔζη μεμονωμένη ἐν τῷ κτήματι, ὅπερ εἶχε περιωθῆ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας.

— Σύντομος ἱστορία, συνεπέραναν ὁ Ἀντώνιος, ἥτις ὅμως ἠδύνατο νὰ γείνη μακρὰ καὶ συγκινητικὴ, ἂν διηγεῖτο τις καὶ τὸ ἑκατοστὸν μόνον τῶν λυπῶν, τῆς γενναιότητος, καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τὰς ὁποίας περιέχει ὁ βίος τῆς γυναικὸς αὐτῆς.

Ἦως ἡ Λουκία συνεμερίζετο τὸρα τὸν πρὸς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν θαυμασμόν τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου! Βαθεῖαν ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν, ὡς καὶ πρὸς ἄλλην τινὰ ταλαίπωρον μητέρα, ἧς ἐπίσης ἦτο ἐξόριστος ὁ μονογενὴς υἱός.

ΙΣΤ'

Τὸ θέατρον.

Ἢτο τὴν ἐπαύριον πρωῖαν ἦλθεν ὁ ἱατρός Ἀντώνιος εἰς τὸ προσκύνημα, εὔρε τὴν Λουκίαν ἀσχολουμένην εἰς ἱερογράφειαν τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, εἰς ἣν ἐσκόπει καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ σχεδιάσμα τῆς. Ἡ Λουκία δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει πρὸ τῆς πρωῆς ἐκείνης, πόσον ἡ παλαιὰ ἐκείνη κατοικία εἶχε γραφικὸν τὸ ἐξωτερικόν, πόσον ἡ σκοτεινὴ θολωτὴ στοά, ἥτις ἐξετείνετο πρὸ αὐτῆς, ἀπετέλει εὐάρεστον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπικείμενον ἄνδρον, ὅπερ ἐκόσμηε ἀναδενδρὶς θαλλούσης ἀμπέλου. Ὁ Ἀντώνιος ἐκάθισε πλησίον τῆς Λουκίας καὶ ἤρχισε διηγοῦμενος πρὸς αὐτὴν, ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας εἶχε μεταβῆ νὰ ἐπισκερθῆ τοὺς Πιστακίνας, — οὗς εὔρε δειπνοῦντας σαλάταν—ἵνα μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν τοσοῦτον ἀνυπομόνως προσδοκωμένην ἀγγελίαν, ὅτι ὁ Σίρ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐμελλον νὰ τιμῆσωσι τὴν ἐπαύριον τὴν παράστασιν αὐτῶν διὰ τῆς παρουσίας των ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ διὰ τοσοῦτων φρενητικῶν διανοητικῶν ἀγαλλιάσεων, τοσοῦτων ζητωκραυγῶν καὶ σιωπημάτων, ὥστε οἱ μὲν σύζυγοι Πιστακίνας ἐβρίψαν ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῆς παραφορᾶς, τὴν πτωχὴν

των σαλάταν ἐξω τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ ἱατρός ἐσκέρθη πρὸς στιγμὴν ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ νυστήριόν του πρὸς καταπράυνσιν τῆς ἐξάψεως των.

— Νὰ ἐβλέπατε τὸν διευθυντὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, ὡς τὸν εἶδα ἐγὼ τῆμερον τὸ πρωῖ, περιπατοῦντα ὑπερηφάνως εἰς τὸ Παντάνο, καὶ ἀποκρινόμενον μετὰ βασιλικῆς συγκαταβάσεως εἰς τὰς αἰτήσεις εἰσιτηρίων, αἵτινες τῷ ἀπετεινοντο πανταχόθεν, νὰ ἡκούετε τὴν συγκεκινημένην φωνὴν του, ὅτε με εἶπεν ἐμπιστευτικῶς, ὅτι αἱ θέσεις τοῦ θεάτρου εἶχον ὑπερτίθεισιν, καὶ ὅτι ἠλπιζοῦσε νὰ φθάσῃ αἱ εἰσπράξεις του εἰς ἑκατὸν φράγκα, — ὅλ' ἤξιζε καλλίτερον ἀπὸ τὴν καλλίτεραν κωμωδίαν. Ὅλ' ἄνευ εὐτυχῆ ὄλον τὸν θίασον. Ὅλη ἡ Τάγια θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, διὰ νὰ ἰδῆ τὴν ἀγγλικὴν οἰκογένειαν.

— Ἀλλὰ ποῦ τὸ ἠξοῦρον ὅτι θὰ ὑπάγωμεν; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὅλα μανθάνονται εἰς τόπους μικροὺς ὡς αὐτόν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Πιστακίνας ἐφρόντισε νὰ φωτίσῃ προσηκόντως τὸ κοινόν του. Ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀγγελίας, ἥτις εἶνε κολλημένη εἰς τὸ Παντάνο, εἶνε τυπωμένον μὲ κολοσσαίαι γράμματα: ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑἴΓΛΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὄλαι αἱ μικραὶ ἀγγελίαι, ὅσαι διενεμήθησαν, ἔχουν ῥητῶς τὴν σημείωσιν, ὅτι: ἡ παρουσία τῆς ἀγγλικῆς οἰκογενείας εἶνε βεβαία.

Ἡ Λουκία μεγάλως δισκιδάσε μαθοῦσα, ὅτι ὁ ἀπετέλει τὸ κύριον δέλεαρ τῆς ἐσπερινῆς παραστάσεως, καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐξηκολούθησε διηγοῦμενος αὐτῇ πῶς εἶχε διατάξει τὰ πράγματα. Ἐν μόνον ἔτι παρεῖχεν ἀπορροὴν εἰς ἀνησυχίαν. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα εἶχε καταβάλλει ὑπερφυλοῦς προσπαθείας, ὅπως διευθετήσῃ τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Σίρ Ἰωάννου καὶ τῆς θυγατρὸς του, καὶ οἰκονομῆσῃ μάλιστα δωμάτιον διὰ τὴν Χούτσιν καὶ τὴν Σπεράντσαν ἄλλ' οὐδὲν τούτου πλεῖότερον. Εἶχε δὲ δισταγμοὺς ὁ ἱατρός, περὶ τοῦ πῶς ἦθελεν ἀποδεχθῆ ὁ Γιάννης τὰς ἀνάσεις τοῦ πανδοχείου τῆς Τάγιας, ὅπου ἐμελλε νὰ ἐδηγήσῃ αὐτὸν ὁ Βαττίστας. Εἶνε ὅμως βέβαιον, ὅτι ὁ Γιάννης ἐφάνη μειδιῶν, ὅτε ἠκούσεν ἀντι τίνος ὑσίας ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον.

— Ἀλλ' ἡ ἀγνοία του, εἶπεν ὁ ἱατρός, εἶνε εὐτυχῆς ὕπνος, οὕτινος φοβοῦμαι τὴν ἐξέγερσιν. Ὅπως δὴ ποτε, ἐσυμφωνήσαμεν μὲ τὸν Σίρ Ἰωάννην, νὰ συνέλθωμεν ὅλοι αὔριον, εἰς τὰς δύο, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν τῆς Τάγιας καὶ τῆς Νικαίας, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Βορδιγιέραν.

— Μὲ πολλὰν μου εὐχαρίστησιν ὅλ' ἐπανέβρω τὸ παλαιὸν αὐτὸ καὶ ἄσχημον πανδοχεῖον, εἶπε μειδιῶσα ἡ Λουκία. Πόσον θὰ εὐχαριστήσῃ ἡ Ρόζα νὰ μᾶς ἐπανίδῃ.

Τὴν ἐσπέραν, ὀλίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν, ὁ Σίρ Ἰωάννης καὶ ἡ Λουκία ἐπέβησαν ἐπὶ

ἡμιόνων, οἵτινες ἐμελλον νὰ φέρωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἦτο ἀλύγιστος καὶ μεγαλοπρεπής, ὡς ἂν μετέβαινον εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, ἐσπέραν τινὰ πανηγυρικῆς παραστάσεως. Ἡ Λουκία ἔφερε τὴν ἐκ κυανῆς μουσελίνης ἐσθῆτά τῆς καὶ τὸν εὐρὺν ἀχῦρινον πέτασόν τῆς, ὃν εἶχε κοσμήσει ἡ Σπεράντσα διὰ κυάνων καὶ μπῶνων. Ἦτο χαριστάτη ἀληθῶς, καὶ ἡ προσδοκία τῆς ἀπολαύσεως καθίστα ἔτι λαμπρότερον τὴν χροῖαν τῆς μορφῆς τῆς. Ἐπειδὴ ἦτο ἔτι ἡμέρα, ἡ κατοφερεια, καίτοι ἀπότομος, δὲν ἦτο κινδυνώδης οὐχ ἦττον ὁ Ἀντώνιος ἐκράτει καθ' ὄλον τὸν δρόμον τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἡμιόνου οὕτινος ἐπέβαιναν ἡ Λουκία. Μετ' ὀλίγον ἀφῆλθον οἱ ἡμιόνου κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς γερύρας, ὅπου ἴσταντο οἱ δύο ὑπκρέται καὶ οἱ δύο μελλόνουφοι, ἡ δὲ συνοδία διήλθε τὴν γερύραν ἐν τάξει στρατιωτικῆ, καὶ στραφεῖσα ἀριστερᾶ, ἔφθασε μετὰ πέντε λεπτῶν δρόμον ἐνώπιον μεγάλου οἰκοδομήματος.

— Εἶνε περιέργων ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, νὰ εὐρίσκηται εἰς μικρὰν πόλιν, ὡς ἡ Τάγια, ἰδιωτικὴ κατοικία τόσοσ μεγαλοπρεπῆς, ἔχουσα καὶ τὸ θέατρον τῆς, ὡς αἱ Βερσαλλίαι.

Πλήθος συμπαγῆς, κινούμενον προδήλως ὑπὸ αἰσθημάτων περιεργείας, περιεκύλου τὸ οἰκοδομημα ἄλλ' ἠνοήθη πάραυτα δίοδος εἰς τοὺς ἀγγλους ξένους. Οὗτοι δὲ, ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, εἰσῆλθον δι' ἀριστερᾶς τινος θύρας ὑπὸ περιστύλιον, ὅπερ ἐπλήρουν ἐπίσης περιεργοὶ ἰστάμενοι ἐπὶ τῆς ἄρας τῶν ποδῶν των, ἵνα ἴδωσι τοὺς παρερχομένους δικαστῆρας ξένους.

Ἀριστερᾶ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ὑπῆρχε τράπεζα καλυπτομένη δι' ἐρυθροῦ τάπητος, ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ, μεταξὺ δύο κηρίων, ἔκειτο λεκάνη ἀργυρᾶ, περιέχουσα ἱκανὰ νομίσματα, τὰ μὲν μετριοφρόνως τυλιγμένα ἐντὸς τεμαχίου χαρτίου, τὰ δὲ πολυμῶς ἀσκεπῆ ἐπιδεικνυόμενα. Ἡρῆ τῆς τραπέζης, ὡς ὁ δράκων τῶν Ἐσπερίδων, ἐκάθητο ὁ ἀνὴρ ὃν ἐσχάτως ἐγνωρίσαμεν, Ὁρλάνδος ὁ Πιστακίνας, λαμπρὸν ἀνάβεβλημένος ἱμάτιον, καὶ τὴν κεφαλὴν περιδεδεμένην ἔχων διὰ τοῦ δικημάτων τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλέως τῆς Μεσσηνίας. Ἀμα ἰδὼν τὸν Σίρ Ἰωάννην, ὁ Ὁρλάνδος Πιστακίνας ἠγέρθη, ἔθηκε τὰς δύο του χεῖρας ἀνοικτάς ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἐχαίρετισεν οὕτω βαθύτατα τοὺς προσερχομένους. Ὁ Σίρ Ἰωάννης, διδαχθεὶς ἐκ τῶν προτέρων παρὰ τοῦ Ἀντωνίου τὸ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει προσῆκον, ἔβριψεν ἐντὸς τῆς ἀργυρᾶς λεκάνης μικρὸν τινα, καθαρὸν καὶ συνεσφιγμένον κύλινδρον, ὅστις παρήγαγε πίπτων ὠραιότατον μεταλλικὸν ἦχον. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκορυφώθη τότε, καὶ πάντες οἱ περιεστῆμενοι τραχηλοὶ ἐμηκύνθησαν ἵνα φθάσωσι μέχρι τῆς τραπέζης. Ὁ Ἀριστοδῆμος ἐχαίρετισε καὶ πάλιν, καὶ ὄρεξίς τις ἀστραπικῆ, νὰ δράξῃ τὸν κύλινδρον, διέδραμε τὸν ἐγκέφαλόν του ἄλλ' ἀκαταμάχητος

τὸν πειρασμόν, ὠδήγησε τοὺς ξένους διὰ ζυλίνης ἀναβάθρας πρὸς τὰ ὠρισμένα δι' αὐτοὺς δύο θεωρεῖα. Σταυρώσας δ' ἐκεῖ καὶ πάλιν τὰς δύο του χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ βελίως προσκλίνων, ἀπεσύρθη καρκινωδῶν ὡς ἐνώπιον βασιλικῆς τινος μεγαλειότητος. Ἡ Λουκία ἀφῆρσε τὸν πέτασόν τῆς, καὶ προκύπτουσα τοῦ θεωρείου μὲ τοὺς ὠραίους τῆς ξανθοῦς βοστρύχους οἵτινες κατέπιπτον ἀφθόνως ἐκατέρωθεν τῶν παρειῶν καὶ τοῦ τραχήλου τῆς, διήγειρε καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν γενικὸν ψιθυρὸν ἐπιδοκιμασίας καὶ θαυμασμοῦ.

Τὸ θέατρον ἦτο μικρὸν ἀλλὰ κομψὸν καὶ ἀφθόνως διὰ κηρίων φωτισμένον· πυκνὸν δὲ πλήθος συνεπιέζετο ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ τοῖς θεωρείοις.

— Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ τόπου, μικρὰ καὶ μεγάλη, εἶν' ἐδῶ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὴν Λουκίαν σιγαλῆ τῇ φωνῇ.

— Ἀριστοκρατία εἰς τὴν Τάγια; εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα.

Βεβαίωτατα καὶ ἀριστοκρατία ὑπεροπτικωτάτη, ὑπέλαθεν ὁ ἱατρός κωμικώτατα σοβαρευόμενος. Ὁ κατάλογος ἀρχίζει μὲ μίαν μαρκησίαν, τὴν ἠλικιωμένην αὐτὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν βλέπετ' ἐκεῖ κάτω, καὶ ἥτις φαίνεται τόσοσ ἀπλῆ. Τὸ μέγαρον αὐτὸ καὶ τὸ θέατρον εἶνε ἰδιοκτησίαι τῆς, καὶ ἡ οἰκογένειά τῆς εἶνε πρὸ ἀμνημονούτων χρόνων οἰκογένεια τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου. Ἡ μαρκησία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ σῶς παραχωρήσῃ ἀπόψε τὸ θεωρεῖόν τῆς.

— Ὁ! ἀνεφάνησεν ἡ Λουκία ἐπεθύμουν νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

— Δύνασθε ἂν θέλετε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὴν ἰταλικὴν συνήθειαν, καὶ νὰ τὴν ἐπισκερθῆτε εἰς τὸ θεωρεῖόν τῆς. Ἡ κίτρινη ἐκείνη μορφή, ἥτις σιάζεται ἀριστερόθεν μὲ λευκὰ πτερὰ, εἶνε ἡ μορφή βραβόννης, καὶ ὁ γέρων ὅστις τῆς ὀμιλεῖ μὲ τόσοσ σπουδαιότητα εἶνε ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως· τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον...

Τὰς περιγραφὰς τοῦ Ἀντωνίου διέκοψεν αἴφνης ὄξυς συριγμός, ἡ αὐλαία ἤρθη, καὶ ἐφάνη ὁ Ἀριστοδῆμος τυτισμένος εἰς σκοτεινοὺς βρεβιασμούς, ὡς ἐμπρέπει εἰς πάντα ἀληθινὸν ἥρωα τραγωδίας. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆ Ὁρλάνδος ὁ Πιστακίνας νὰ ἐκδηλώσῃ προσηκόντως τὴν ἐπίσημον ἐκείνην βρυθυμίαν, δὲν κατέρθη ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν, δι' ἧς ἐφώτιζε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἡ προσδοκία τεραστίας θεατρικῆς εἰσπράξεως. Ὁ Ἀριστοδῆμος ὑπεκρίθη τὸ μέρος του μετὰ τῆς προσηκούσης παραφορᾶς, ἠτοκτόνησεν ἀπταιστος, καὶ ἡ πτώσις του ἀπεκλήθη θαυμαστὴ ὑπὸ τῶν ἐμπεροπραγμόνων. Ἀλλ' ἡ Λουκία ἀπήλαυσε καθ' ὄλον τὸ διάστημα καὶ δευτέραν παράστασιν οὐχ ἦττον διασκεδαστικὴν τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς διδομένης. Διὰ βραχυῆς τινος τοῦ χωρίζοντος τὰ θεωρεῖα ζυλίνου διαφράγματος ἡ Λουκία καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐβλεπον τὸ ἦθος τοῦ Βαττίστας, καὶ κατεσκόπων τὸν αὐξάνον τράμον, ὃν ἐξεδήλου ἡ μορφή τοῦ

νεαροῦ ναυτικοῦ, βλέποντος τὸν βασιλέα καταφεύγοντα εἰς τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ δοκιμάζοντα τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ.

— Τί, θὰ σκοτωθῆ; ἠρώτησε περίφοβος τὴν Σπεράντσαν.

Ἀνεσιρτήσε δὲ ὅλος καὶ ὠρλώθησαν αἱ τρίχες του, ὅτε τὸ φάσμα, ὅπερ ὑποτίθεται κατοικοῦν ἐν τῷ βασιλικῷ τάφῳ, ἠκούσθη βαδίζον εἰς τὰ παρακλήνια, καὶ ὁ Ἀριστόδημος, ἔξω φρονῶν γινόμενος, ἐβύβισε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στῆθος του.

Αἱ περιστεραὶ, αἰτίνας ἐπέταξαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐδῶκαν ἀφορμὴν εἰς ἐπεισόδιον ὅπερ κύζησεν ἔτι μᾶλλον τὴν φριδρότητα ἢν γενεῖ συνήθως τοιοῦτον θέαμα. Ὁ εὐφυὴς Πιστακίνης εἶχε παρασκευάσει εἰς τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἄγγλους ξένους ἐκπληξίον τινα, ἧς μετὰ μεγάλης πεποιθήσεως προσεδόκα τὸ ἀποτέλεσμα. Διὰ μηχανήματός τινος εὐφυοῦς, ὅπερ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπινοήσει, προσήρτησε μίαν περιστερὰν εἰς δύο κλωστὰς, αἰτίνας ἀρχόμεναι ἀπὸ μικροῦ φεγγίτου ἀνοιχθέντος ἐπὶ τῆς αὐλαίης κατέληγον δι' ὕλης τῆς αἰθούσης εἰς τὸ θεωρεῖον, ὅπερ κατεῖχον οἱ ξένοι. Οὕτω δὲ ἡ περιστερὰ ἤθελε φανῆ κατευθυνομένη ἐξ ἰδίας πτήσεως εἰς τὸ μέρος ὅπου κατέληγον τὰ νήματα. Ἄλλ' ἔνεκεν ἐμποδίου ἀπροόπτου τὸ πτηνὸν ἐσταμάτησεν ἐν μέσῳ τῆς ἐναερίου πορείας του, καὶ ἀναρτήθην ἀπὸ τῶν ποδῶν ἤρχισε σείον οἰκτρῶς τὰς πτέρυγας του· τὸ ἀτύχημα τοῦτο παρήγαγε θόρυβον φοβερόν· οἱ ἐν τῇ πλατείᾳ ἠγέρθησαν σύστωμοι, οἱ παραφορώτεροι ἀνέβησαν ἐπὶ τὰς ἔδρας των καὶ ἐκίνησαν τὰς χεῖρας, μάτην ἐκτείνοντες αὐτὰς ἵνα συλλάβωσι τὴν περιστερὰν, γενικὴ δὲ κατακραυγὴ ἐξεβράχη κατὰ τοῦ διευθυντοῦ. Ὁ Πιστακίνης ἐπερᾶν ἴσως πάραυτα καὶ τῇ βοηθείᾳ μακρᾶς βράβου κατόρθωσε, καταβὰς εἰς τὴν πλατείαν, νὰ ὠθήσῃ τὸ ἀτυχὲς πτηνὸν πλησίον τῆς Λουκίας, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη ὁ Ἀντώνιος νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ καὶ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὴν νέαν ἀγγλίδα ἐν μέσῳ βροντῆς χειροκροτημάτων.

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν πρόσθετον διασκέδασιν, ἢν δὲν περιελάμβανε τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα, ἡ Λουκία μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μαρκησίας, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν κυρίαν ἐπὶ τῇ παραχωρήσει τοῦ θεωρείου τῆς.

— Ἡ φιλοφροσύνη σας εἶνε τοσοῦτο μᾶλλον εὐγενῆς, κυρία μου, εἶπεν ἡ μίς Δάβεν, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν σας ἔχει τις τὴν ὠραιότεραν θέαν τῆς σκηνῆς.

Ῥμίλησε δὲ μετὰ τοῦτο τοσοῦτον εὐκαίρως περὶ τῆς ὠριότητος τοῦ μεγάρου καὶ τῆς κομψότητος τοῦ θεάτρου, ὥστε κατέλιπε τὴν γυναικα μαρκησίαν κάλλιστα διακτεθειμένην ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ Βαττίστας, ἀροῦ ὑπέστη τὸς ἐπανειλημμένους τρόμους τῆς τραγωδίας, ἐδικαιούτο βεβαίως νὰ τύχῃ ἀποζημιώσεως τινος ἐκ μέρους τοῦ διευθυντοῦ, καὶ ταύτην παρέσχεν αὐτῷ ἄφθονον ἢ ἐπακολούθησεν κωμωδίαν.

Ἀδύνατον νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ νεαροῦ μας ναυτικοῦ, δικροκόου τῆς σκηνῆς καθ' ἣν ὁ ταλαίπωρος παιδαγωγὸς ἀκούει, πρὸς μείστην αὐτοῦ κατὰπληξιν, τὸν πρεσβύτερον τῶν μαθητῶν του ἐξομολογούμενον εἰς αὐτὸν ὅτι εἶνε νυμφευμένος μετὰ τὴν κόρην τῆς ἀπέναντι οἰκίας. Ὁ δυστυχὴς παιδαγωγὸς, τί νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ μαθητοῦ του, εἰς τὸν πατέρα ἐκείνου, ὅστις εἶχε δητῶς ἀπαγορεύσει ν' ἀνταλλάξωσι καὶ μίαν μόνην λέξιν οἱ υἱοὶ του μετὰ τοῦ ἄλλου φύλου! Καὶ ὅμως ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶνε νυμφευμένος, καὶ ὄχι μόνον νυμφευμένος, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνὸς τέκνου, τοῦ ὁποῦ ἀκούεται μάλιστα ἡ φωνή. Εἶν' ἔτοιμος νὰ μαθήσῃ τὰς τρίχας του, ὁ ταλαίπωρος! Ὁ Βαττίστας ἐξεκαρδίσθη γελῶν, ὅτε ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ φοβεροῦ κόμητος καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς του γονυπετῆς, ἐξομολογούμενος τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν γραῖαν μαγεύσαν Μάρθαν, ὅτε κατόπιν ὁ πτωχὸς Δουμίνιος καταπαύεται ν' ἀπέλθῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ παιδίου, καὶ ἐπιστρέφον εὐρίσκειται ἀπέναντι τοῦ κόμητος, ὅστις ἀνοίγων τὸ τριβῶνιόν του εὐρίσκει τὸ νήπιον κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἀπαράλλακτα ὡς ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη περιστερὰ. Καὶ αὐτὸς ὁ Σίρ Ἰωάννης διεβράχη εἰς γέλωτα πρὸς τὸ θέαμα, ἡ δὲ Λουκία ἐγέλασεν ἐπίσης ὅσον καὶ ὁ Βαττίστας.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως ἡ μαρκησία ἀνταπέδωκεν εἰς τὴν Λουκίαν τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς, ὁ δὲ δήμαρχος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πόλεως, ἐνόμισε καθήκον του νὰ πράξῃ το αὐτό. Αἱ φιλοφροσύναι αὐταὶ ἠγαρήστησαν τὴν Λουκίαν, ἔτι δὲ μᾶλλον τὸν ὑπερόπτην βαρωνέτον, καθόσον μάλιστα ὁ πονηρὸς ἰατρὸς οὐδέποτε παρέλειπε ν' ἀπαριθμῇ λεπτομερῶς καὶ μεθ' ὕλης τῆς σοβαρότητος τοῦ τίτλου καὶ τὰς ιδιότητας τῶν προσερχομένων προσώπων.

Εἶχεν ἤδη παρελθεῖ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἡ αὐλαία καταπαύσθη ὀριστικῶς, καὶ οἱ φίλοι ἡμῶν κατέλιπον τὴν αἶθουσαν. Ὁ Γιάννης, συναισθάνομενος ὅτι ἀντανέκλι καὶ εἰς αὐτὸν μέγα μέρος τῶν τιμῶν τῆς ἐσπέρας, εἶχε καταστῆ ἔτι ἐπισημότερος, κ' ἐβάδιζε σοβαρῶς, παράπλευρον ἔχων τὸν Βαττίσταν. Βλέπων αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος ἐξερχόμενον οὕτω, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἶπῃ εἰς τὴν μίς Δάβεν, ὅτι ὁ Γιάννης πῶ ἐφαίνετο ὡς μάρτυς. Ἡ δὲ ἀγγλὴ θαλαμηπόλος, ἧτις εἶδιε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Σπεράντσαν, κ' ἐβάδιζεν ὀπισθεν τοῦ Σίρ Ἰωάννου, τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Ἀντωνίου, ἦτο λίαν τεταραχμένη· καὶ ὅτε ἀνεκάλυψεν ὅτι ἱκανὸς ὄμιλος νέων—ἐν οἷς διεκρίνετο ὁ νεαρὸς καὶ ξανθὸς Ξυλοουργὸς—περιστοιχίζον αὐτοὺς ψάλλων τὸ Buona sera πρὸς τιμὴν των, ἡ συγκίνησις τῆς τοσοῦτον ἐκορυφώθη, ὥστε διεβράχη εἰς γέλωτας ἄμα καὶ δάκρυα. Ἡ συνοδεία αὐτῆς, ἔλεγεν ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος, ἦτο φιλοφροσύνῃ ὅλως ἀυθόρητος εἰς ἢν αὐτὸς οὐδέλωος εἶχε συντελέσει.

Οὕτω συνοδεύομενοι ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, ὅπου ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ὠραία νεαρὰ γυνὴ καὶ ὠραῖος νέος, διότι ὅρος τῆς φιλοξενίας εἶχε τεθῆ νὰ μὴ ἀγρυπνήσῃ ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς ὑποδοχὴν των. Ἀροῦ ἔπιον τὸ τέτον, ὅπερ ἦτο ἔτοιμον, ὁ βαρωνέτος καὶ ἡ θυγάτηρ του ὠδηγήθησαν εἰς τὰ δωμάτια των, ὡς καὶ ἡ Σπεράντσα καὶ ἡ μίς Χούττις. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἀρῆσεν αὐτοὺς, ἀπελθὼν νὰ κατακλιθῇ παρὰ τινι φίλῳ.

Ἦτο ἤδη ἀργὰ τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἡ Λουκία, κοιμηθεῖσα βαθύτατα τὴν νύκτα, ἠγέρθη καὶ παρετήρησεν, ἀνοίγοντα τὸ παράθυρόν της ἵν' ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν δρόσον, μελανεῖμονα κυρίαν περιπατοῦσαν κάτω εἰς τὸν κήπον. Ἡ κυρία αὕτη, σμνὴ τὴν ἀναβολὴν, ἐφαίνετο δίδουσα ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὀδηγίας τινος εἰς τὴν νεαρὰν γυναικα, ἢν εἶχε γνωρίσει τὴν προτεραιάν ἐπέσκειν ἡ Λουκία, καὶ ἧτις καταγίνετο τὴν σιγμὴν ἐκείνην δρέπουσα ἄνηθ, δι' ὧν κῦζανε τὴν ὑπερμεγέθη ἀνοθεμένην ἢν ἐκράτει. Ὁ κρότος τοῦ ἀνοιχθέντος παραθύρου προῦκάλεσε τὴν προσοχὴν τῆς Ἐλεονώρας, ἧτις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Καλημέρα σας, μίς Δάβεν! εἶπεν ἐγκαρδίως καὶ φιλοφρόνως. Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐταράξαμεν τὸν ὕπνον σας.

— Ὡ, διόλου! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐρυθρῶσα ἡ Λουκία, ἐκοιμήθην ἐξίριστα.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, ὑπέλαβεν ἡ καλὴ γραῖα ἡ νεότες ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Μηδυσάτέ μου, σὰς παρακαλῶ, πότε θέλετε νὰ με δεχθῆτε. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σὰς φιλήσω.

Μετὰ τινος στιγμῆς ἡ ἰταλὴς μετέβαινε εἰς ἐπίσκεψιν τῆς νεαρᾶς ἀγγλίδος· καὶ προσέφερεν αὐτῇ τὴν ἀνοθεμένην της· τοσαύτην δ' ἐνεῖχεν ἀγαθότητα ἡ φωνὴ καὶ τὸ μειδίματός της, τοσοῦτον ἦτο συμπαιθὴς ἡ ἐλαφρὰ μελαγχολία, ἧτις περιέβαλεν αὐτὴν ὡς πέπλος λεπτός, καὶ τοσαύτην ἐμαρτύρει ἀληθῶς μητρικὴν στοργὴν ὁ τρόπος, δι' οὗ, δράξασα διὰ τῆς μιᾶς της χειρὸς τὰς χεῖρας τῆς Λουκίας, ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς ἄλλης τοὺς μακρούς της βαστρούχους, καὶ τὴν κατησπᾶσθη, καλοῦσα αὐτὴν: κόρη μου!, ὥστε ἡ συγκίνησις ἐμπόδισε τὴν Λουκίαν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐρωτήσεις ὅσας ἡ γραῖα ἀπέτεινε αὐτῇ περὶ τῆς υγείας της, καὶ ἡ τρυφερὰ κόρη ἐκλινεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς νέας της φίλης. Ἡ ταλαίπωρος Λουκία ἐσυλλογίζετο ἄκουσα καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὴν ἀγαπητὴν της μητέρα.

Ἐνῶ οὕτως ἐγνωρίζοντο αἱ δύο γυναῖκες, ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον ἐπιθεωρήσεως, αἱ δὲ εἰδήσεις αὐτῆς ἀπεκρίμιζε πανταχόθεν ἦσαν εὐνοιαὶ εἰς τε τὸ οἶκημα καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν. Ὁ σκοτεινὸς πρόδρομος καὶ ἡ κιονοστοιχία, ἧτις ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἦσαν μὲν τοσοῦτω μεγαλοπρεπεῖς, ὅσῳ εἶχον φανῆ τὴν προτεραιάν νύ-

κατα ὑπὸ τῶν δάδων τὸ φῶς, ἀλλ' εἶχον ὅμως πάντοτε σοβαρὸν τι καὶ ἐπίσημον, ὅπερ ἤρσκειν εἰς τὸν ἄγγλον μεγάλως. Αἱ ἐπὶ τῶν ἐφθαρμένων τοίχων ἠμίσθεςτοι νοπογραφίαι, τὸ ἠρωτηριασμένον ἄγαλμα τῆς μαρμαρίνης κρήνης, ἧτις ἔκειτο ἀπέναντι τῆς εἰσόδου, τὸ οἰκόσημον ὅπερ ἦτο γεγλυμμένον ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ τοῦ προπετάσματος τῶν εὐρυχώρων ἐστῶν τῶν δωμάτων, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχγη παλαιᾶς λαμπρότητος εἶχον παρατηρηθῆ καὶ ἀναγραφῇ ὑπὸ τοῦ βαρωνέτου εἰς ἐκτίμησιν τῆς κυρίας Ἐλεονώρας.

Ὁ ἰατρὸς Ἀντωνίος, ὅστις ἤρξετο νὰ προγευματίσῃ, εὔρε τὸν Σίρ Ἰωάννην ὄρθιον, ἀνακεκλιμένην ἔχοντα τὴν κεφαλὴν, καὶ προσπαθοῦντα, ὡς ἐφαίνετο, νὰ μαντεύτῃ τὴν χροῖσιν χρωίου τινος, διπλῆν ἔχοντος τὴν ὄπην, καὶ τειθειμένου ὑπεράνω τῆς μεγάλης ὕρας. Ὁ ἰατρὸς, ἐπιληφθεὶς πάραυτα τῆς ἐξηγήσεως τοῦ πράγματος, ἐδίδαξε τὸν βαρωνέτον, ὅτι τὸ σκεῦος ἐκεῖνο ἦτο σύνηθες παράρτημα ὅλων τῶν παραλίων οἰκιῶν, κ' ἐχρησίμευον εἰς τοὺς ἐνοίκους, ὅπως χύνωσι καυστικά ὑγρά κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐπιτιθημένων κατ' αὐτῶν. Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἡ οἰκοδέσποινα, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τοῦ κήπου, καὶ κρατοῦσα τὴν Λουκίαν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸ θέαμα δὲ τοῦτο συνεπλήρωσε τὰς εὐαρέστους ἐντυπώσεις τοῦ βαρωνέτου. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐκδηλώσῃ ἐκφραστικώτερον τὰ αἰσθήματά του, ἔδραμεν εἰς ὑπάντησιν τῆς γηραιᾶς κυρίας καὶ προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχίονά του μετὰ φιλοφρονεστάτου σεβασμοῦ. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα δὲν ἦτο μόνον κυρία διακεκριμένων τρόπων, ὅπως εἶπε βραδύτερον ὁ βαρωνέτος εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἀντωνίου, ἀλλ' εἶχεν ἀδιοπρέπειαν ἤθους ἀπαντωμένην μόνον εἰς αὐτὰς.

Ἡ τράπεζα εἶχε στρωθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶρου ὅπερ γνωρίζομεν ἤδη, ἡ δὲ κυρία Ἐλεονώρα καὶ οἱ ξένοι τῆς ἐπρογευματίσαν ὑπὸ τὴν θελκτικὴν σκιαὰ κλήματος, ὅπερ ὑποστηρίζομενον διὰ δικτυωτοῦ σκηνώματος, κατέπιπτε πανταχόθεν εἰς κλῶνας θαλεροῦς καὶ ἀπετέλει τοῖχον χλοερῶν, ἐκτὸς μόνον πρὸς μεσημβρίαν ὅθεν ἀπέμενον ἐλευθερὰ ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπεριποιήθη τοὺς ξένους αὐτῆς ἐπὶ τραπεζῆς μετὰ τῆς ἀνέτου ἐκείνης χάριτος ὅψ' ἦν αἱ ἀληθεῖς ἐκ παλαιῶ εὐγενεῖς καλύπτουσι συνήθως τὴν ἀδιάκοπον θεραπειάν τῶν δαιτυμόνων των. Βλέπων τις αὐτὴν μειδίωσαν τοσοῦτον προσηνῶς, καὶ τοσοῦτον εὐθύμως λαλοῦσαν, οὐδέποτε ἤλελεν υποπεύσει ὅτι ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐκρυπτεν ἐν τῇ καρδίᾳ της αἰμασσοῦσας εἰς πληγὰς. Ἡ Λουκία οὐχ ἤττον, ἐνθαρρυνομένη ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ ἰατροῦ, ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν πῶς εἶχον οἱ υἱοὶ της, ἐκείνη δὲ τῇ ἀπάντησεν ὅτι εἶχον καλῶς, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, αὐτῆς εἶχε λάθει.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία μετὰ τι-

νας στιγμᾶς διαταγμοῦ, ὅτι λαμβάνετε τακτικῶς εἰδήσεις των.

— Ἀρκετὰ τακτικῶς, ἀπάντησεν ἡ γηραιά γυνή· ἕως τότε τοῦλάχιστον, δόξεν τῷ Θεῷ, ἀργότερα ἢ ταχύτερα ἔλαθε πάντοτε τὰ γράμματα τῶν υἱῶν μου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Λουκία ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἔφερε τὸ ἰχνογράφημα, ὑπερ εἶχε σχεδιάσει, τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐλεονώρας. Ἡ εἰκὼν ἠγαθήσθη τὴν γραῖαν ὡς ἂν μὴ ἦτο ἔργον ἀρχαρίου· τὴν ἀνῆρτησε δ' αὐτὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ της λέγουσα, ὅτι θὰ ἐνθυμεῖτο πάντοτε, ἐσάκις τὴν ἔβλεπε, τὴν νεαρὰν ἀγγλίδα φίλην της.

Τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ δὲ ἰταλὶς ἐπέμεινε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ξένους της μέχρι τοῦ ἄρκου τῆς δεινροστοχίας. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχιονά του, ἦτο δ' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις μετὰ πόσου σεβασμοῦ καὶ πόσης εὐγενείας τὴν ὠδήγει, καὶ πόσον ἐπιμελῶς ἐκανόνιζε τὸ βῆμά του πρὸς τὸ βῆμά της. Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τῶν δύο γυναικῶν ὑπῆρξαν συγληπτικοί. Ἐχωρίσθησαν ὡς φίλαι μᾶλλον ἢ ὡς πρόσφατοι γνώριμοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας ὑγράθησαν, ὅτε ἠσπάσθη τὰς ἐξῆτιδιωμένους παρειαὶ τῆς γραίας ἰταλίδος, καὶ τῇ κυχίθη:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἰδῆτε μίαν ἡμέραν τοὺς υἱοὺς σας πρὸς παρηγορίαν σας.

Δάκρυα δ' ἐπίσης ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, ὅτε, ἀσπαζομένη τὴν νεαρὰν κόρη, ἀπῆντησεν:

— Ὁ Θεὸς ν' ἀκούσῃ τὴν εὐχὴν σας! Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζω. Ἄν ὅμως εἶνε ἄλλη ἢ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ, ἔχω πεποιθήσει ὅτι θὰ ἐπανευρεθῶμεν ἐκεῖ ἐπάνω· (καὶ ὑψωσε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν οὐρανόν) ὁ Θεὸς νὰ σας εὐλογῆσῃ.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔμεινεν ὅπου ἴστατο, καὶ ἀπεχειρέτισε τοὺς ξένους της διὰ τῆς χειρὸς, ὅτε παρέκαμψαν οὗτοι τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ· εἶτα δὲ βραδυπατοῦσα καὶ κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, ἐπανῆλθεν ἡ ἀτυχὴς ἐρημίτις εἰς τὴν μονήρη της κατοικίαν.

[Ἐπιτελεῖται συνεχῶς]

ΚΥΘΝΟΥ ΘΕΡΜΑ ΛΟΥΤΡΑ

Οὐδέεις ἐστὶν ὁ ἀγνοῶν ὅτι ἐν Κύθνῳ, μετ' τῶν Κυκλάδων νήσων, τῇ κοινῶς καλουμένῃ *Θερμιά*, ὑπάρχουσι θερμὰ ἰαμακτικὰ ὕδατα, πολλοὶ ὅμως οἱ ἀγνοοῦντες καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν κτιρίων, ἐν οἷς εὐρίσκουσι πᾶσαν ἄνεσιν οἱ πρὸς ἴασιν μεταβαλίνοντες. Περιελθόντες πρὸ μνηστὴ τὴν νησίδα Κύθνον πρὸς γεικὴν αὐτῆς περιγραφὴν, δημοσιεύομεν ἐνταυθὰ τινὰ περὶ τῶν λουτρῶν, καίτοι πολλὰκις περὶ τούτων ἐδημοσιεύθησαν ἐκθέσεις παρὰ τῶν διατελεσάντων κατὰ καιρῶν, ἐκεῖ ἱατρῶν, τελευταίων

δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Χαντζάρου, διευθυντοῦ ἤδη τυγχάνοντος, τῶν ἐκεῖ καταστημάτων.

Τὰ θερμὰ λουτρά τῆς Κύθνου δὲν μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὡς ἄλλα τινὰ τῶν τῆς Ἑλλάδος, οἷον τὰ τῆς Αἰδηψοῦ, ὧν ἐγένετο χρῆσις πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν. Περὶ τῶν τῆς Κύθνου ἔχομεν ἐνδείξεις καὶ μαρτυρίας ῥητὰς ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, ὅτι ἦσαν γνωστὰ καὶ ὅτι ἐγένετο τούτων χρῆσις θεραπευτικῇ. Ἡ ἀρχαιότερα τῶν ἐνδείξεων εἶνε ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου Κύθνου εἰς *Θερμιά* ἀνερχομένη μέχρι τοῦ 1142, ὅτε ὑπὸ τοῦ γραψαντος τὰς Τάξεις τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Νεΐλου Δοξαπατρὶ ἀναφέρεται τὸ πρῶτον ἡ νῆσος ἔχουσα ἐπίσκοπον. Βεβαίως δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ Νεΐλου γενομένη χρῆσις τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου *Θερμιά* ἀντὶ Κύθνης σημαίνει ὅτι ἡ μετατροπὴ τούτου ἐγένετο πολὺ πρότερον, ὥστε εἶχε καθιερωθῆ διὰ τοῦ χρόνου.

Αἱ εἰδήσεις δὲ περὶ τῆς θεραπευτικῆς χρῆσεως τῶν λουτρῶν δὲν ἀνέρχονται πέραν τῶν μέσων τῆς 1572 ἑκατονταετηρίδος. Τῶν θερμῶν ὑδάτων μνημονεύει ὁ Παράκλητος (1572), πρῶτος καθὰ γινώσκουμεν τῶν γεωγράφων, εἶτα ὁ Βοσκίνης (1658), ὁ ὁποῖος προσθέτει ὅτι εἰς Κύθνον (οὗτος ἐνομάζει τὴν νῆσον *Fermentia*) προσήρχοντο ἐκ πάντων τῶν μερῶν ἀσθενεῖς, καὶ ὅτι τὰ λουτρά αὐτῶν δὲν ἦσαν ὑποδεέστερα τῶν τοῦ Ἀθάνου ἢ ὀρθότερα Ἀπόνου (*Aquae Patavinæ*) ἐν Ἰταλίᾳ. Σημειοὶ δὲ καὶ ἐν τῷ χάρτῃ τῆς νήσου, ὃν παραθέτει εἰς τὸ σύγγραμμά του, τὴν θέσιν τῶν λουτρῶν διὰ τῆς λέξεως *bagni*. Ὁ Τουρνεφόρτιος (1700) τὰ αὐτὰ σημειοὶ. Ἐπιγραφὴ δὲ, τὰ νῦν ἐντετοιχισμένη ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῖχου τοῦ ἐστιοτορίου τῶν λουτρῶν, ἀναφέρει ὑπὸ χρονολογίαν 1782 Ἰουλίου 28 ὅτι δεξαμενὴ χάριν τῶν λουομένων οἰκοδομήθη δι' ἐξόδον καὶ δαπάνης τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ πανευγενεστάτου καὶ περιβλέπτου ἀρχόντος διερχομένου τοῦ στόλου Κυρίου Κυρίου Νικολάου Μαυρογένους.

Αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων κείνται εἰς τὴν ΒΑ τῆς νήσου παραλίαν, ἀπέχουσι περὶ τὰ 200 βήματα τῆς ἀκτῆς λιμενίσκου σχηματιζομένου εἰς τὸν μυχὸν τῆς κολπῶδος ΒΑ παραλίας. Ὁ λιμενίσκος οὗτος, ὃν οἱ γεωγραφικοὶ πίνακες σημειοῦσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀγ. Εἰρήνης*, ἀποτελεῖ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν παραλίαν τέσσαρας μικροτέρους κυλόχους ἢ αὐλάκια, κατὰ τὴν ἐκφρασὴν τῶν ἐγγυρίων. Ὁ πρὸς βορρᾶν κείμενος λέγεται *Σκινάρι*, ὁ ἐν μέσῳ *Θέρμα*, παρ' ᾧ καὶ αἱ πηγαί, ὁ μεγαλειότερος δὲ τῶν δύο πρὸς μεσημβρίαν λέγεται Ἀγία Εἰρήνη ἐκ παρακειμένου αὐτῶσε καίσμου, ἐκ τούτου δ' ἔλαθε καὶ ὄλος ὁ κόλπος τὸ ὄνομα Ἀγ. Εἰρήνη, ὄνομα ὅμως μόνον εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας σημειούμενον.

Αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀναβλύζουσι παρὰ τοὺς πόδας ὑψηλοῦ λόφου. Τούτων ἡ μὲν

μία, ἡ σιδηροῦχος, λέγεται τοῦ *Κακκάβου*, ἡ ἕτερα δὲ, ἡ περὶ τὰ 50 βήματα τῆς πρώτης ἀπέχουσα, τῶν *Ἀγ. Ἀναργύρων*. Τὸ ὄνομα *Κακκάβος* ἐδόθη εἰς τὴν μίαν τῶν πηγῶν, διότι τὸ ζεὸν ὕδωρ αὐτῆς, ἀναβλύζον καθέτως καὶ ἐκπέμπον ἀτμούς, καὶ πομφόλυγας ἐνίοτε, φαίνεται ὡσεὶ ὕδωρ κακκάβου (χύτρας) κοχλάζον. Ἐκ τῶν παρακειμένων δὲ δύο τὸ πρῖν, μίας δὲ σήμερον ἐκκλησίας τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ ἕτερα τῶν πηγῶν.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἐστράφη ἡ προσοχὴ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν λουτρῶν τούτων, διότι πλείοτεροι ἀσθενεῖς ἐφοίτων, ἐκλιπόντος τοῦ ὁδοῦ τῶν πειρατικῶν ἐπιδρομῶν. Διὸ ἀπὸ τοῦ 1836 ἤρξαντο ἀνεγειρόμενα αὐτόθι περὶ τὰς πηγὰς δημόσια οἰκήματα καὶ λουτῆρες, ἐν ἀρχῇ μὲν μικρὰ καὶ στενόχωρα, ὡς ἦσαν ὅλα τὰ πρῶτα σχέδια τῶν δημοσίων κτιρίων τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πόλεων, εἶτα δὲ κατὰ τὸ 1842 καὶ 1852 ὀλίγον μεγαλειότερα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλος, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης συρροῆς ἀσθενῶν, διετάχθη παρὰ τῆς κυβερνήσεως τῷ 1858 ἡ ἀνεγερσις εὐρυχωροῦ καὶ τελείου ὑδροθεραπευτικοῦ καταστήματος, ἐπαρκούντος εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν προσερχομένων, τελείου, καὶ κατὰ τοὺς τύπους, τοὺς διαγραφόμενους ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς, καθ' ὅσον οὗτοι ἐν Κύθνῳ ἠδύναντο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν.

Οὕτω δὲ ἀνηγέρθη μέγα κτίριον παρέχον εἰς τὸν καταπλέοντα εἰς τὸν ὄρμον καλὴν ἀπὸ θαλάσσης θέαν, ἐν μέσῳ τῆς ἐντελοῦς ἐλλείψεως ἐν τῷ χώρῳ ἐκεῖνον ἐτέρων οἰκήσεων.

Τὸ ὅλον κατάστημα, οὗτινος ἐν τμημα ἀπέμεινεν ἡμιτελές, ἐγκαταλειφθεῖτης τῆς οἰκοδομῆς, περιλαμβάνει δωμάτια 73 διαφόρου μεγέθους πρὸς χρῆσιν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ἐν γένει τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καταστήματος.

Τὰ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς προωρισμένα δωμάτια περιέχουσι πάντα τὰ ἀναγκαῖότατα ἐπιπλα, οἷον τράπεζαν, νιπτήρα, κλίνην, πλὴν κλινοστρωμνῆς, ἣν ὀφείλουσιν οἱ ἀσθενεῖς νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν.

Ἐκ τῶν τῆς οἰκοδομῆς τὸ μᾶλλον ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε οἱ λουτῆρες 14 τῶν ἀριθμῶν. Ἐκαστος τούτων ἀποτελεῖται ἐκ μονολίθου λευκαζευμένου λευκοῦ μαρμάρου· κείνται δὲ κατὰ σειράν ἐν μεμονωμένῳ ἑκαστος θαλάμῳ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταστήματος.

Ἐν τοῖς θαλάμοις δὲ τῶν λουτρῶν, τῶν προωρισμένων διὰ τὰ σιδηροῦχα λουτρά, ὑπάρχουσι καὶ λουτῆρες διὰ τὰ καταρρακτὰ. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τούτους καὶ δύο λουτῆρες εἰς κεχωρισμένον μέρος ἀπὸ τοῦ καταστήματος διὰ τοὺς πάσχοντας μολυσματικὰ νοσήματα.

Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ καταστήματος κείνται δύο ψυκτήριοι δεξαμεναὶ πρὸς ἀπόψυξιν ὑδάτων ἑκατέρως τῶν πηγῶν, οὕτως ὥστε τὸ εἰς τοὺς λουτῆρας δι' ἰδίων σωλήνων διοχετευόμενον θερμὸν

ὕδωρ ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πηγῶν δύναται νὰ συγκερασθῇ μετὰ τοῦ ψυχροῦ, τοῦ δι' ἰδιαιτέρου σωλήνος ὡσαύτως εἰς τοὺς λουτῆρας πεμπομένου, καὶ λάβῃ τὴν θερμοκρασίαν, ἣν ὀρίζει πάντοτε ὁ ἱατρὸς δι' ἑκαστον τῶν ἀσθενῶν.

Τὸ ὅλον δὲ κτίριον ἔχει ἀερισμὸν ἀριστον, καθὼς καὶ οἱ λουτῆρες, οἵτινες εἶνε ἐστεγασμένοι διὰ θόλου καλλιτεχνικοῦ, διατηροῦνται δὲ καὶ καθαρῶτατοι, καθαριζόμενοι ἀδιαλείπτως μετὰ ἑκαστον λουτρῶν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος.

Ἡλὴν τῶν δωματίων τοῦ δημοσίου καταστήματος ὑπάρχουσι ἐκτὸς οἰκίσκοι ἰδιωτικοὶ ἐν ὅλῳ περίπου 40 δωμάτια ἀποτελοῦντες, ἐνοικιαζόμενοι πρὸς χρῆσιν τῶν ἀσθενῶν. Αὐτόθι δὲ ὑπάρχουσι καὶ τινὰ καφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς μὴ τρώγοντας ἐν τῷ ἐστιοτορίῳ τῷ κοινῷ τῶν καταστημάτων τῆς Κυβερνήσεως, ἅτινα νῦν εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀγ. Χαντζάρου, παραχωρηθέντων αὐτῷ τῶν λουτρῶν διὰ νόμου τῷ 1871.

Τῶν θερμῶν ὑδάτων τῆς Κύθνου ἐγένοντο πολλὰ ἀναλύσεις, ἀλλὰ, ὡς λέγει καὶ αὐτὸς ὁ κ. Χαντζάρου ἐν ἐκθέσει αὐτοῦ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ ἱατρικῷ περιοδικῷ «Γαλιανῶ» τῷ 1880, οὐδὲν δυστυχῶς γινώσκουμεν περὶ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως εἶνε ἀντιφατικὰ. Τὸ μόνον, ὅπερ σήμερον, λέγει ὁ κ. Χαντζάρου, δυνάμεθα νὰ γνωστοποιήσωμεν εἶνε ὅτι τὰ ὕδατα τῆς Κύθνου περιέχουσι *ἰώδιον* καὶ *βρώμιον* εἰς μεγάλην ποσότητα· διὸ καὶ ὁ διάσημος χημικὸς *Λίβιχ* θεωρεῖ τὰ λουτρά ταῦτα πολύτιμα καὶ ὑπέρτερα πολλῶν ὁμοίων τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν ἀφθονον ποσότητα τῶν δύο τούτων χημικῶν οὐσιῶν. Περιέχουσι δὲ καὶ *σιδηρον* εἰς μεγάλην ποσότητα, καὶ *ἀνθρακικόν* εἰς διαλελυμένον καὶ εἰς ἐλευθέρην κατάστασιν.

Ἐκ τῆς πηγῆς τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, ἥτις κείνται ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἀναβλύζει ὕδωρ διαυγές, ὑφάλμυρον καὶ ὑπόπικρον, ἔχον θερμοκρασίαν 32 βαθμῶν Ῥεωμέρου, ἐκ δὲ τῆς τοῦ Κακκάβου ὕδωρ ὑπόπικρον, σαρωιόχρον, ἄλμυρον καὶ πικρὸν, καταλείπον εἰς τοὺς ὄχετους καὶ τὰς δεξαμενάς ὑποστάθμην ἐρυθρᾶν, καὶ ἔχον θερμοκρασίαν 44 βαθμῶν Ῥεωμέρου.

Ἡ θερμοκρασία τῶν πηγῶν μένει καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἀμετάβλητος, μόνον δὲ περὶ τὸ ποσὸν παρατηρήθη αὐξομειώσεις τις κατὰ τὴν πολυμοιβρίαν ἢ ἀνομβρίαν τοῦ ἔτους. Ὑπάρχει ὅμως ἀφθονος ποσότης διὰ τὴν χρῆσιν τῶν λουομένων, τοῦ περιττεύοντος δι' ὄχετος βέροντος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ἱαμακτικὴ δύναμις τῶν λουτρῶν τῆς Κύθνου εἶνε ἀναμφισβήτητος, κυρίως δὲ ἐπενεργοῦσιν ἱαμακτικῶς ἐπὶ τῶν ζευματισμῶν ἐν γένει, ἀρθρίτιδος, ἐπὶ παθήσεων γυναικείων, ἐπὶ νευραλγιῶν, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων παθημάτων, οἷον χλωρῶ-

σεως, οσφυαλγίας, σπρίλιδος, ψαμμιάσεως, δερμικών νοσημάτων κτλ., ἄτινα ἀπαριθμοῦσιν αἱ τῶν κατὰ καιροῦς ἱατρῶν τῶν λουτρῶν ἐλθέσεις.

Ὁ χρόνος ὁ κατάλληλος πρὸς χρῆσιν τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε συνήθως οἱ μῆνες ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι Σεπτεμβρίου, πολλάκις καὶ μέχρι Ὀκτωβρίου, ἐὰν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε ψυχρὸς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ παραδείγματα ἰαθέντων διὰ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Ἡ ὑπερσία τοῦ καταστήματος καὶ τῶν λουτρῶν ἐκτελεῖται κατὰ κανονισμόν τοῦ διευθυντοῦ ἐγκριθέντα τῆ γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἰατροσυνοδίου τῷ 1873, ἐνθα διαγράφονται αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἱατροῦ διευθυντοῦ, τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, τῶν ἀσθενῶν, τὰ τῶν λουτρῶν κτλ. Κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦτον (ἄρθρ. 34) ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ὀρίζει ἐκάστῳ τῶν ἀσθενῶν τὴν ὥραν τῆς λούσεως, τὴν διάρκειαν αὐτῆς, τὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ λουτῆρος. Ἐπιβάλλεται δὲ πρὸς τούτοις ἡ ὑποχρέωσις (ἄρθρ. 4) νὰ χρηγητῆ τὴν ἱατρικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν πρὸς πάντα ἐπιβαλλόμενον αὐτὴν πάσχοντα, καὶ νὰ διατηρῆ ἐν τῷ καταστήματι τὰ ἀναγκασιότερα φάρμακα, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς βοήθειαν τῶν πασχόντων.

Ἐν τῷ καταστήματι τῶν λουτρῶν ὑπάρχει καὶ τηλεγραφεῖον, λειτουργοῦν μόνον ἐν καιρῷ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν.

Ἡ μετὰ βίβασιν εἰς τὰ λουτρά γίνεται ἐκ Παιραιῶς κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν, ἐκ Σύρου δὲ κατὰ πᾶσαν Τετάρτην. Ὁ πλοῦς δ' ἐκατέρωθεν καὶ ἡ ἀποβίβασιν καὶ ἐπιβίβασιν γίνονται πάντοτε τὴν ἡμέραν. Εἶνε δὲ ἡ τε ἐπιβίβασιν καὶ ἀποβίβασιν εὐκόλος καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς παραλυτικούς, παραχόμενης προθύμως καὶ μετὰ δεξιότητος τῆς ὑπερσίας ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος καὶ τῶν λευκοῦχων Κυθίων.

Τροφὴν οἱ φοιτῶντες εὐρίσκουσιν ἄφθονον καὶ ἐκλεκτὴν· οὐ μόνον δὲ οἱ ἐντὸς τοῦ καταστήματος τρώγοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκτὸς οἰκοῦντες, ἐν τοῖς ἰδιωτικαῖς δωματίοις, εὐρίσκουσι πᾶν τὸ χρειώδες.

Ἡ ἐν γένει δὲ διατριβὴ ἐν τοῖς λουτροῖς Κύθου δὲν εἶνε πληκτικὴ, ὁπόταν μάλιστα ὑπάρχη μεγάλη συρροὴ φοιτητῶν, τὸ κλίμα εἶνε ὑγιεινὸν καὶ δροσερὸν. Οἱ βουλούμενοι δὲ τῶν φοιτητῶν δύνανται νὰ ἐκδράμωσι καὶ μέχρι τῆς κομπολόως Κύθου, μίαν ὥραν ἀπεργασίας τῶν λουτρῶν, ἢ μέχρι τῆς ἑτέρας κομπολόως τῆς νήσου Σύλλακος, ἀποτελούσης ἕξι ἡμέρας τὸν τῆς Δρυοπίδος, ἀπεργασίας τῶν λουτρῶν 2 ὥρας 30.

Καθόλου δ' εἰπεῖν τὰ καταστήματα τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε τὸ μόνον ἐντελὲς ὑδροθεραπευτικὸν κατάστημα τῆς Ἑλλάδος, πληροῦν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τοὺς ὄρους, οὓς

ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ κατασκευὴ, συντήρησις καὶ χρῆσις τῶν τοιοῦτων ὑδροθεραπευτικῶν ἰδρυμάτων.

A. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἡ ἐφημερίς, ὁ τύπος εἶναι σήμερον μεγάλη δύναμις ἐνεργείας, ῥήτωρ ἄμα καὶ τηλεγραφητής, χρονογράφος τὰ πάντα μανθάνων καὶ πανταχοῦ ὅπου εἰσθύει, αὐτὰ διακοινῶν, διὰ τῶν πολυκρίθμων αὐτῆς ἀντιτύπων, ὡς διὰ μυρίων στομάτων.

Τί ἄρα γε θά ἦτο ὁ βίος τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἄνευ τῆς ἐφημερίδος; Προηγήθησαν περίοδοι πολιτισμοῦ, ἐκλιπόντος σήμερον, ἴσως δὲ μάλιστα καὶ κρείττονος καὶ περιεργότερου, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε αἶψα τοῦ χάριτος, δυνάμενος νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸν ἡμέτερον· ὥστε ὀρθῶς λέγεται, ὅτι καλὸς περὶ τύπου νόμος εἶναι ζωτικὸν ζήτημα διὰ πᾶν ἔθνος, διότι ἡ ἐφημερίς ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως, εἶναι τὸ νοερὸν ὄξυγόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καίτοι περιέχον καὶ ἀτριδάς ὀξειδίου ἄνθρακος ἐνίοτε.

Ὅπως δὴ ποτε ὁ παρισινὸς ἀποροσφῆ τὸν ἀέρα τοῦτον ἀσμένως, ἐπιθυμῶν ὅμως ἀείποτε ἰδέας ἐτοίμους, μορφὰς πλήρεις καὶ τελείας, μωρίας ἐπιτεροπέις, ἔστω καὶ ἐξευρημέναις.

Οἱ λόγιοι ἐκεῖνοι, οἱ ἄνευ μονίμου στέγης, ἔχουσι πάντοτε ὦραν τινὰ ἀφιερωμένην εἰς τὰ δοκετικὰ πατὰ καὶ τὰς διαλέξεις, τὴν ὥραν τοῦ ἀψινθίου, σημαίνουσιν ἀκριβῶς ὅταν οἱ διανομεῖς, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς στοιβάδας νεοτυπῶτων ἐφημερίδων, διασχίζουσι προπετῶς τοὺς διαβάτας. Ἡ ὥρα αὕτη, ὀνομαζομένη ὥρα τῆς ἐφημερίδος, εἶναι μίαν τῶν παρισιωτέρας ὥρων τοῦ παρισινοῦ βίου, εἶναι εἰδική τις χρόνου στιγμή, ἐν ἣ οἱ Παρισιοὶ λαμβάνουσι ὄψιν ὅλων ἰδιόρρυθμον, ὄψιν ἐκτάκτου κινήσεως. Τοιαύτη τις ὥρα φοβερὰς κινήσεως ὑπάρχει καὶ ἐν Λονδίῳ, ὁπότε πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τοῦ ἄστεος ὁμοιάζουσι μυρμηκίᾳ, ἢν διατάραξεν ἡ ἄκρα ῥάβδου διαβάτου τινός, ἢ ὥρα δὲ αὕτη εἶναι ἐνταῦθα ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, καὶ οἱ διασχίζοντες τὸν λαὸν εἶναι παῖδες τραπεζικῶν ἢ ἐμπορικῶν οἴκων κρατοῦντες φακέλους ἐπιστολῶν καὶ εἰσορμῶντες διὰ μέσου τῶν ἀμαξῶν ταχεῖς ὡς οἱ ἵπποι.

Σημαίνει καὶ ἐν Παρισίοις ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλ' ὅμως ἐνταῦθα περιεργότερα, ὡς εἶπομεν, ἴσως δὲ καὶ χαρακτηριστικώτερα εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐφημερίδος. Ὅποια πυρετώδης τότε συνώθησις καὶ ἐνεργείας ἐπαύξεισι πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν! Ὅποιος δὲ ἀγὼν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ τοῦ γρόνθου περὶ τῶν κισσίων, ὅπου πωλοῦνται αἱ ἐφημερίδες, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν μεγάλων συμβεβηκότων πρὸς ἐπίτευξιν ἐνὸς φύλλου! Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμέραις ἀείποτε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἡ ἀγορὰ παριστᾷ

χαρακτῆρα ὅλος διάφορον τοῦ συνήθους· θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι δι' ἡλεκτρικῆς βλαστήσεως φέρονται λευκὰ φύλλα ἐν ἀκαρεὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων, ὅσα δι' ὅλου τοῦ ἔτους πράσινα φύλλα ἐπὶ τῶν δένδρων· φακέλλοι χάριτος ὄζοντος τυπογραφικῆς μελάνης ἐπισοιβάζονται ἐντὸς τῶν κισσίων, καὶ οἱ μὲν πωληταὶ ἐξελεύσονται καὶ ἀναδιπλοῦσι τὰς ἐφημερίδας, οἱ δὲ ἐκ τοῦ τυπογραφείου φέροντες αὐτάς, διατρέχοντες τὰ πεζοδρόμια, ἴστανται παρὰ τὴν θύραν ἐκάστου κισσίου, ὡς μετὰ ταῦτα δανάπτων τοὺς φανούς ἀπέναντι ἐκάστου στομίου φωταερίου. Τοῦτο δὲ γίνεται καὶ πρῶτ' καὶ ἐσπέρας.

Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος κοιμῶνται εἰσέτι οἱ Παρισιοὶ, ὁπόταν πρὸ τῆς ἡμέρας, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωῆς, ἐξέρχονται τὰ φύλλα ἐκ τῶν ἐπιστηρίων, καὶ ἐφημεριδοπῶλαι τῶν περιχώρων ἀναμένουσι βιγούντες εἴτε πρὸ τῶν θυρῶν τῶν τυπογραφείων εἴτε ἐξῶθεν κεντρικοῦ τινος πωλητηρίου, τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐφημερίδων, ὅπως κομίσωσι ταύτας εἰς τοὺς πελάτας αὐτῶν ἐγκαίρως, ὁ δὲ χειμέριος ὄρθρος βλέπει διερχόμενος ἐπὶ τῶν παγερῶν ὁδῶν ἀμαξας κηπουρῶν, ἐν αἷς λαμβάνουσι θέσιν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι οὗτοι, ἀποκομιζούστας οὕτω τυπωμένα γράμματα, ἧτοι τροφῆς τοῦ πνεύματος, εἰς τὰ περιχώρα, ἀροῦ πρῶτον ἐκβύσαν ἐκείθεν λαχνικῶς, ἧτοι τροφῆς τοῦ στομάχου, εἰς τὰ λαχνοπωλεῖα τῶν Παρισίων.

Καὶ τινες τῶν ἐφημεριδοπωλῶν τῶν ἀποκέντρων συνοικιῶν τῶν Παρισίων, ἔχοντες πωλητήρια εἰς τὰς ἄκρας τῶν προαστείων, προσέρχονται πρὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὰ τυπογραφεῖα ἐνθα ἐκδίδονται αἱ ἐφημερίδες. Οἱ διανομεῖς λαμβάνοντες ὀγκώδεις φακέλλους τρέχουσι πρὸς διανομὴν εἰς τὰ κενὰ κίβρια, ἐν οἷς ἀνοίγοντες διὰ κλειδῶν κρεμασάγουσι στοιβάδας τῶν νεοτυπῶτων τούτων φύλλων, ἀκριβῶς ἀφ' ἧς ὥρας τῆς πρωῆς ὁ μὲν ἀρτοπώλης ἐναποτίθηκα τὸν ἄρτον, ἢ δὲ γαλακτοπῶλις ἐγκαθίσταται μετ' ἐμπλέων κρητῆρων εἰς τὴν ὁδὸν· ἐπιστρέφοντες δὲ βραδύτερον λαμβάνουσιν αὐτόθεν τὸ ἀντίτιμον τῶν φακέλλων, δὲν ἐπανερχονται δὲ εἰς τὸ κεντρικὸν αὐτῶν γραφεῖον, πρὶν πίωσι καὶ ἔνα ποτηράκι νηστικᾶτα, καθὼς λέγουσι, διὰ τὴν ὑγίειαν.

ὑπάρχουσιν ὡς ἐγγιστα 1500 πωληταὶ ἐφημερίδων ἐν Παρισίοις, ὧν ὀλίγοι μὲν, οἱ νοηρότεροι, ἔχουσιν εὐαριθμούς ἀγοραστὰς, ἔστι δ' ὅτε ἀγνοοῦσι καὶ τὴν ἑλδοσιν ἐφημερίδων πολλῶν, ὀλίγον δὲ καὶ τὰς ὀρέξεις τοῦ κοινῷ ἐννοοῦντες δὲν κερδίζουσι πλεῖστον τῶν δύο φράγκων καθ' ἐκάστην· ἀλλ' ὅμως πλεῖστοι ἄλλοι δραστηρίως καὶ νοημόνως ἐργαζόμενοι· ἀπολαμβάνουσιν εἰκοσιμέχρις εἰκοσιπέντε φράγκων κέρδος ἡμερησίον, τινὲς δὲ μάλιστα, ὡς οἱ κατέχοντες τὰ κίβρια κεντρικῶν τινῶν δισσίων, καὶ μέχρι πεντήκοντα φράγκων· εἰς πολλὰ δὲ τῶν κισσίων τούτων ὁ πρᾶγματι κύριος μόνον καθ' ὀρισμένης ὥρας ἐμφανίζεται, ἀφίπων εἰς τὴν θέσιν του γυναῖκα τινὰ

ἵνα ἐνεργῆ τὴν πώλησιν. Ἐκαστον κίβριον ἔχει ἰδίαν πελατεῖαν, τὸ δὲ περιεργότατον, ὅτι ἐν τῇ καθημερινῇ πώλησιν ὀλίγα τυχερὰ παρουσιάζονται· διότι πανταχοῦ σκεδῶν μόνον οἱ τακτικοὶ λεγόμενοι συνδρομηταὶ ἀγοράζουσι καθ' ἐκάστην ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους εἴτε ἐξ ἀνάγκης εἴτε ἐκ συνηθείας διερχόμενοι, ἐπειδὴ ὁ Παρισινὸς εἶναι πιστότερος ἢ ὅσον νομίζεται εἰς τὴν ἀπαξ ὑπ' αὐτοῦ τηθεῖσκαν αὐλακα.

Πάντες οὗτοι οἱ ἔμποροι πωλοῦσιν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων τὰς καλὰς ἐφημερίδας, ἧτοι τὰς μάλιστα τῶν ἄλλων ἀγοραζόμενας, καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ πώλησις ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ὥρας τῆς πρωῆς μέχρι μεσημβρίας, καὶ ἀπὸ τῆς πέμπτης μέχρι τῆς ἐβδόμης τῆς ἐσπέρας. Ὅσω δὲ ταχύτερον πωλοῦνται αἱ ἐφημερίδες, τόσον μικρότεραι στοιβάδες αὐτῶν εὐρίσκονται ἐκτεθειμέναι ἐπὶ τῶν θέσεων· ὥστε εὐκόλως καὶ ἀλάνθαστως μάλιστα διακινώσκειται ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν διαφόρων στοιβάδων τινῶν ἐφημερίδων πωλοῦνται πλεῖστον ἀντίτυπα.

Τῆς δὲ φυσιολογικῆς καταστάσεως τοῦ ἀγοραστοῦ, ἂ! πόσον ὠρῖα θὰ ἦτο ἐπιθέξιος τις περιγραφή! Εἶναι ἀγοραστής, ὅστις τακτικῶς, ἐν ὀρισμένη ὥρᾳ, προσερχόμενος εἰς τὴν θύραν τυπογραφείου τινός ἀγοράζει τὸ φύλλον ἔτι κάθυρον, μόνον δὲ τὸν ἀριθμὸν κρητῆρῆς, ἀπέργεται ἀρκούμενος, ὅτι ἔχει ἐν τῷ θυλακίῳ ἐφημερίδα πρῶτιμον· οὗτος εἶναι ὁ προγεύστης, ἧτοι τῶν πρῶτων ἐκδόσεων φίλος, καὶ μόλις τὴν ὀγδόην ὥραν, μετὰ τὸ ἐπιδορπιον, ἴσως δὲ καὶ πολλάκις τὴν ἐνδεκάτην κατακλινόμενος ἀναγινώσκει τὴν ἀπὸ πρωῆς ἀγορασθεῖσαν ἐφημερίδα, ἀείποτε ὅμως μετὰ τῆς ἀφάτου ἡδονῆς, ὅτι αὐτὸς ἦψατο τοῦ φύλλου πρῶτος τῶν ἄλλων. Ἄλλος δὲ τις ἀγοραστής, ἐξ ἰδίας ῥοπῆς, ἀγοράζει μόνον ἐφημερίδα, ἧς συμερίζεται τὰς ἰδέας ἢ ἀγαπᾷ τὸν τρόπον τῆς διατάξεως τῶν ἄρθρων, ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ τυπογραφεῖον ἐνθα ἐκδίδεται· ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ εὐρίσκει εὐκόλως ὅ,τι θέλη νὰ ἀναγνώσῃ, τὰ αὐτὰ δὲ κατὰ λέξιν πράγματα δὲν ἀρέσκειται ἀναγινώσκων ἐν ἄλλοις φύλλοις. Τοῦναντίον δὲ ἄλλος τις ἀγοραστής εὐχαριστεῖται παραβάλλων καὶ συγκρίνων τὰς διαφόρους γνώμας τῶν ἐφημερίδων, ὅπως κρῖνη δριστηκῶς περὶ τοῦ πράγματος, καὶ διεφέρει κατὰ πολὺ τοῦ προγεύστου, εἶναι ἀπληστος καὶ ἀδθηράγος ἀναγνώστης.

Κυρίως δὲ τὸ θέρος, ἐν τοῖς σταθμοῖς τοῦ σιδηροδρόμου, κατὰ τὴν ὥραν τῶν τελευταίων ἀμαξοστοιχιῶν, κρητῆροῦνται αἱ διαφοραὶ αὐταί.

— Δύς μοι τὴν τάδε ἐφημερίδα! φωνάζει πνευστιῶν εἷς.

— Ἐπωλήθη. Θέλετε ἄλλην τινὰ, τὴν τάδε; — Ὅχι! ποτὲ δὲν ἀναγινώσκω εἰμὴ ταύτην. Ἄλλος τις καταφθάνει.

— Δός μοι τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐσπέρας.
 — Ποίας;
 — “Ολας! ὅλας ὅσας ἔχεις.

Οὗτος δὲ, ὡς ὑπὸ ἀναγωνιατικῆς βουλήσεως κατεχόμενος, λαμβάνει καὶ συμπύσσει ταύτας, πληροῦ τὰ θυλάκιά του, καὶ οὕτω φεύγει ἔχων ὅσας ἐφημερίδας δὲν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ.

Ἡ ἐφημερίς εἶναι βεβαίως τὴν σήμερον, καθὼς ἔλεγεν ἡ κυρία Σάνδη, ἡ μεγίστη τῶν διανοητικῶν καὶ κοινωνικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ’ ὅμως ὁ Βαλζάκ ἐν τῇ περιφήμῳ αὐτοῦ *Μοιρογραφίᾳ* περὶ τοῦ παρισιοῦ τύπου, μελέτη ὀλίγιστα γνωστῆ, ἣτις ἐδημοσιεύθη μετὰ μικρῶν γελοιογραφικῶν διὰ τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ ἔφερε τίτλον *Μεγάλη Πόλις*, λέγει ῥητῶς κατὰ τῶν συγχρόνων ἐφημεριδογράφων παρωροισμένος: «Ἄξιωμα: Ἐὰν ὁ τύπος δὲν ὑπῆρχε, περιττὴ θὰ ἦτο ἡ ἐφεύρσις αὐτοῦ».

Κατ’ αὐτὸν δὲ ἐφημεριδογράφος, ὁ κουφολόγος, ὁ νεολόγος, ὡς λέγει, εἶναι γένος φαρμακερώτερον τῆς ἐμπίδος, βεβαίως δὲ ὅτι ὁ Ἀλδούλ Καδὲρ ἔλεγέ ποτε πρὸς τινὰ τῶν Γάλλων στρατηγῶν, ἐρωτῶντα τίνι τρόπῳ οἱ Ἀραβες ἐμάνθανον τὰς κινήσεις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ: «Καὶ ὅμως κατασκόπων δὲν εἶχον χρειάν, ἐπειδὴ τὰ πάντα ἀνεγνώσκον εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας!» Αὕτη μόνη ἦτο κατὰ τὸν Βαλζάκ ἡ χρησιμότης τοῦ γένους τούτου τῶν λογίων, τῶν ἐφημεριδογράφων.

Καὶ ὅμως ἡ ἐνεστῶσα δύναμις τοῦ τύπου θὰ κατεμέθυσκε τὸν Βαλζάκ καὶ θὰ προσκάλει χαρμολόγους παρ’ αὐτοῦ κραυγὰς, ὅστις ἦτο μέγας φίλος τῆς ἰσχύος καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐκσπενδονῆ τὴν διάνοιάν του εἰς τὰ τετραπέριστα οὕτω βεβαίως καὶ περὶ Ναπολέοντος ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἐλένη, ὅτι ἐπληξέ τὸ μέτωπον, μαθὼν περὶ τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Φούλτωνος: διότι κατὰ τὸν Βαλζάκ καὶ ὁ τύπος εἶναι ἀτμόπλοιον διαπορμύμενος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας: ὥστε καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀνθρωπίνης κομφῳδίας, παρορμύμενος ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας τῆς ὑπερμεγέθους καὶ παμφάγου ταύτης μηχανῆς, τοῦ τύπου, ἐὰν ἔζη σήμερον, βεβαίως θὰ ἐγίνετο δημοσιογράφος, σατυριστής, ἐπικριτής. . .

Τίς κυβερνᾷ σήμερον; ἡ κοινὴ γνώμη. Τί δὲ τὸ ὄργανον τῆς κοινῆς γνώμης; ἡ ἐφημερίς. Τόπον εἰς τὴν ἐφημερίδα, διότι εἰς αὐτὴν ἀνήκει ὁ λόγος. Αὕτη λειτουργεῖ καὶ κοσμητικῶς τὰ ζητήματα πρὶν οὐδὲ τὸ βῆμα λαλήσῃ αὕτη εἶναι ὁ πρόδρομος καὶ ὁ πρόσκοπος πάσης συζητήσεως: περὶ παντὸς ζητήματος αὕτη πρώτη φέρει τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς, πάντες δὲ οἱ νόμοι διατυπῶνται πρῶτον ὑπ’ αὐτῆς, καὶ ἔπειτα ψηφίζονται ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἄλλοτε αἱ ἐφημερίδες δὲν ἦσαν ὁποῖα τὴν σήμερον: διότι βεβαίως πολὺ ἀπέχουσι τὰ πρὸ ἐ-

κατὸν ἐτῶν εἰς μέγεθος παλάμης φυλλάριον τῆς *Μυστικῆς Ἀλληλογραφίας*, καὶ ἡ εἰς μέγεθος περιγύρου πύλου ἐκδιδομένη τότε «Ἐφημερίς τῶν Παρισίων» ἀπὸ τῶν νῦν μεγάλων ἐφημερίδων, αἵτινες συνδεόμεναι διὰ τηλεγραφικῶν συρμάτων καὶ τηλεφῶνων — περὶ ταχυδρομικῶν περιστερῶν δὲν λέγουμεν τίποτε — μετὰ τῶν κοινοβουλιῶν, μεταβιβάζουσιν εἰς ἓν μόνον αὐτῶν φύλλον εἰδήσεις ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἄλλοτε ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς αὐλῆς, τῆς πόλεως, περὶ τῶν φιλοσόφων ἢ χορευτριῶν ἀπετέλουσαν ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς ἐφημερίδος, ἐνθ’ σήμερον γίνεται λόγος περὶ πάντων, καὶ ὅμως δὲν λέγονται τὰ πάντα, οὐδὲ φαίνονται ἐπαρκῆ τὰ γραφόμενα: σήμερον ὁ τύπος κατέστη φοβερὸν ἐργαστήριον πληροφοριῶν, ἰδεῶν, εἰδήσεων, *λογόμυλος* ἀλέθων τὸ καθημερινὸν γέννημα, τὸν σίτον καὶ τὴν αἶσαν, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν μυλωθρὸν αὐτῶν.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

Δ**

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΕΝ ΒΙΕΝΝῃ

Συνίματα καὶ τίτλος: 182 σελ. 436.

Ρ*

Ὁ δολοφόνος Χάκλερ. — Ἡ Βιέννα τῆ 6 π. μ. — Ἡ αὐτὴ τῶν πτωμάτων. — Προπαράστασις: θανάτου. — Ὁ Χάκλερ ἐν τῇ ἀγχόνῃ.

Ὁ Χάκλερ εἶχε δολοφονήσει τὴν μητέρα του! Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισκέψεώς μου ἔλαθον εἰδικὸν εἰσιτήριον ὅπως παραστῶ κατὰ τὴν ἀπαγγέλλουσιν τοῦ κακούργου τὴν ἐπιούσαν τὸ πρωΐ.

Ἔβλεπα τοὺς δεικτὰς τοῦ ἐξυπνητηρίου μου εἰς τὴν 5 π. μ., ἀλλ’ ἐξύπνησα πολὺ ἐνωρίτερον. Διηλογιζόμενος ὅτι ἐμελλον νὰ παρασταθῶ μετ’ οὐ πολὺ εἰς τὸν θάνατον ἀνθρώπου, ἠσθάνομην τὴν κεφαλὴν μου συνταραπσομένην: συνεσφιγμένην δὲ ἔχων τὴν καρδίαν κατέστη ἀκούσας ἰσταμένην παρὰ τῇ θύρᾳ μου τὴν ἀλαζαν, ἣν ἀφ’ ἐσπέρας εἶχον μισθώσει. “Ὅταν ὁ θάνατος διέρχεται τὸσον πλησίον σου, ἡ παγερὰ ἀναπνοή του σοὶ ἐμποιεῖ ῥοίκην.

— Εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἄλσερ, εἶπον εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ῥιπτόμενος εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ἀμάξης.

Διήλομεν ἔμπροσθεν τῆς μητροπόλεως, ἣτις ὁμοιάζε πρὸς μέλανα βράχον πελώριον ὑπερκείμενον τῆς πόλεως. Ἡ διαφανὴς πλάξ ἐνὸς τῶν ὄρολογίων αὐτῆς ἐδείκνυε τὴν ἕκτην ὥραν. Φανοῖ τινες τοῦ φωταερίου ἀνημέμενοι ἔτι διέχεον λάμπεις ἐρυθρὰς, ὁμοίαις πρὸς αἰκμητὰ δάκρυα, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ καὶ βαρέος μανδύου τῆς νυκτὸς συρμένους ἔτι κατὰ γῆς. Ἡ πόλις εἶχεν ὄψιν σκυθρωπὴν καὶ ζοφερὰν ἐν τῇ νεκρικῇ αὐτῆς σιγῇ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, ὅπερ ἐκάλυπτε πᾶσαν γωνίαν καὶ πᾶν κοίλωμα ὡς κενὸν ἐν τῇ πυκνῇ ὁμίχλῃ. Ἐν τοσοῦτῳ σκιᾷ διέτρεχον κατὰ μῆκος τῶν οἰκῶν ἀψοφητὴ ὡς ἀπέραντος σειρά φασμάτων ἐκ δικλειματῶν ἐξαφανιζομένη ἐν τῷ σκό-

τει καὶ μετ’ οὐ πολὺ ἀναφανομένη εἰς τὸ φῶς. Ἡ μακρὰ αὕτη σειρά ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐναλλὰξ σκιαζομένη καὶ φωτιζομένη κατηυθύνετο ὅπου καὶ ἐγώ.

Ἐμπροσθεν τῆς φυλακῆς τὸ πλῆθος συνεπυκνούτο κατ’ ὀλίγον, καὶ ἐξωγούτο ὡς ποταμὸς ὑπερχειρίζων καὶ διασπᾶσας τὰ προχώματά του. Τὰ στίλβοντα ὄπλα τῶν στρατιωτῶν ἐχάραινον ἐπὶ τῆς σκιᾶς λεπτὰς γραμμὰς ἀργυρᾶς, καὶ αἱ μακρὰὶ λόγχαι φωτιζόμεναι ὑπὸ τῶν ἀνκάλασσων τοῦ φωταερίου προκαλοῦν ἀστράπας ἐν τῷ πυκνῷ σκότει τῆς νυκτὸς. Καὶ ἡ χιών ἐξηπλοῦτο πανταχοῦ ὡς ἀτελεύτητον σάβανον ὑπὸ τῶν βαρῶν ἐκείνων οὐρανῶν, ὅστις ὁμοιάζε πρὸς κάλυμμα νεκρικοῦ φρεστέρου.

Κίνησις παράξενος, ὅπως ἀσυνήθης, ἀντικαθίσταται τὴν σκυθρωπὴν ἡρεμίαν, ἣτις συνήθως ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς διαδρόμοις τῆς φυλακῆς. Τὰ ἐρυθρὰ βήματα τῶν στρατιωτῶν, τὰ κατεπυευσμένα καὶ πυρετώδη βήματα τῶν δεσμοφυλάκων, οἱ ψιθυρισμοὶ τῶν ἐξωθεν ἐρχομένων ἐξύπνιζον διὰ μυστηριώδους καὶ πενήμου τρόπου τὴν κοιμημένην ἠχὴ τῶν ὀλογύμων ἐκείνων τοίχων. Διερχόμενος εἶδον τὸ κελλίον εἰς ὃ μετηνέβη ὁ Χάκλερ, ἵνα διέλθῃ τὴν ὑστάτην αὐτοῦ νύκτα. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκρέματο Χριστὸς αἰμόρραντος ἐσταυρωμένος, ὁ δὲ κατὰδικος καθήμενος πρὸ τραπέζης καὶ περιεστοιχισμένος ὑπὸ δεσμοφυλάκων περιέμενον ἄναυδος καὶ κατεπτοημένος, οὐδόλως προσέχων εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἱερέως. Οὐδὲ εἶδε ἔτι καὶ τὴν φυσικὴν τῆς αὐτοσυντηρησίας δρῆν, ἣν δεκνύει τὸ εἰς τὸ σφαγεῖον ἀπαγόμενον ζῶον. Ζωὴ, θάνατος, τῷ ἦτο πρᾶγμα ἀδιάφορον. — “Ἡ-θέλησα, εἶπεν εἰς τοὺς δικαστὰς, νὰ σκοτωθῶ μόνος μου ὅταν μὲ ἀνεκάλυψαν, ἀλλὰ ἐσυλλογίσθη ἔπειτα ὅτι σεῖς θὰ τὸ ἐκάμνετε καλλίτερά μου». Βλέπων τις αὐτὸν ἤθελε νομίσει ὅτι τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔζη ἐν νάρκῃ ἐγκεφαλικῇ ὡς ἄνθρωπος, οὐ ὁ ἐγκέφαλος δὲν εἶνε ἄρτιος. Ἐδειπνήσε κατὰ κέρον, ἀπεκοιμήθη ἡσύχως καὶ ἐγερθεὶς τῆς κλίνης ἔπιε καὶ ἐκάπνισε.

Ἡ αὐτὴ, ἐν ἣ γίνονται αἱ θανατώσεις, ἐνομάζεται αἰλὴ τῶν πτωμάτων, συγκοινωνοῦσα πρὸς τὸ κελλίον τοῦ κατὰδικου διὰ μικροῦ διαδρόμου καὶ ἔχουσα σχῆμα στενοῦ τριγώνου. Κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ τριγώνου ὑψοῦται ἡ ἀγχόνη, οἱ δὲ θεαταὶ ἴστανται κατὰ τὴν βᾶσιν. Οὐδὲν θέαμα ὑπάρχει λυπηρότερον καὶ ἐλεεινότερον τῆς τριγώνου ἐκείνης αὐλῆς τῆς περιεσφιγμένης. οὕτως εἰπεῖν, μεταξὺ τριῶν ὑψίστων τοίχων ἐχόντων ὁπᾶς σιδηρορράκτους, ἐφ’ ὧν προσφύονται χεῖρες περιεργοὶ καὶ μορφαὶ πελιδναὶ τῶν κατὰδικῶν.

Μετὰ θανατοῦ βραδύτητας ἀνέλαμψε τέλος ἡ ἡμέρα ὡς αἰσχυρομένη διότι ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὸ φρικαλέον ἔργον, ὅπερ μετ’ οὐ πολὺ ἤθελεν ἐκτελεσθῆ μετὰ τῶν τριῶν ἐκείνων τοίχων. Στοιχεῖ στρατιωτῶν περιεκύκλου τὴν ἀγχόνην,

ἣτις ὑψοῦτο ἀπειλητικῇ ἔμπροσθεν τῶν ῥυπαρῶν τοίχων ὡς τὸ ἀκαίσιον σχῆμα τοῦ δένδρου τοῦ ἐγκλήματος.

Σημαίνει ἡ ἐβδόμη παρὰ τέταρτον, καὶ ἐλαφρὸς ψιθυρισμὸς τῶν συνδικλεγομένων ἀνθρώπων διαδίδεται ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον. Αὐθιρῆ ἐφάνη καὶ ὁ δῆμιος μετὰ τῶν τριῶν βοηθῶν του, ὁμοιάζων πρὸς μεταπράτην ἐνθεθυμένον τὰ ἐσπτάσιμά του. Οἱ δύο τῶν βοηθῶν ἦσαν νεώτατοι, ἀγένειοι ἔτι, ὁ δὲ τρίτος ἐρυθρὸν ἔχων τὸν πυκνὸν πώγωνά του, μόνος αὐτὸς ἐφαίνετο ὅποιον εἶχεν ἐπάγγελμα.

Ὁ δῆμιος ἐξήτασε τὴν ἀγχόνην καὶ διὰ τοῦ δακτύλου εἶδειξε μέχρι τίνος σημείου ἔπρεπε νὰ ὑψωθῆ ὁ κατὰδικος: ἔπειτα δὲ ἐξαγαγὼν συλλογὴν σχοινίων ἐκ μέλανος σακκιδίου, ὅπερ ἐκράτει τις τῶν βοηθῶν, ἐξελέξατο ἐν καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγχόνης, ἔτερον δὲ σχοινίον μικρότερον ἔχουσαν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Μετὰ τὸ πέραν τῶν προκαταρκτικῶν τούτων ἐργασιῶν ἐξήγαγε τὸ ὄρολόγιόν του, καὶ ἰδὼν ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα, ἔνευσεν εἰς τοὺς βοηθούς του ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐσήμαιναν ἡ ὀγδόη. Ἀνοίγεται τότε ἡ ἐνδοτέρη θύρα τῆς αὐλῆς, καὶ ὁ Χάκλερ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ἀρχιφύλακος ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος, τεταμένον ἔχων τὸν τράχηλον, τὸ βλέμμα ἀτανεῖς, κρατῶν σταυρὸν διὰ τῶν συνεσπασμένων χειρῶν του: καταβαίνει τὰς τρεῖς βαθμίδας τῆς κλίμακος βήματι στεροῦ καὶ ἀσφαλεῖ, καὶ ἴσταται ὑπὸ τὴν ἀγχόνην. Ἡ ὄψις του ἦτο ὡσπερ σουδαρίου, ἠρόμβοι δὲ ἰθαῶτος κατεκυλιόντο ἀπὸ τῶν κροτάφων κατὰ τῶν παρεῖων του, τὰ δὲ βλακώδη καὶ μοχθηρὰ βλέμματά του περιστρέφοντο μετ’ ἀπαθείας κτηνώδους ἐπὶ τοῦ δημίου, ἐπὶ τῶν βοηθῶν, ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ἐπὶ τῶν δικαστῶν.

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς προύκωρησε τρία βήματα καὶ παραδίδων τὸν κατὰδικον εἰς τὸν δῆμιον εἶπε: «Παραδίδω εἰς χεῖράς σου τὸν Ῥαιμόνδον Χάκλερ καταδεδικασμένον εἰς τὸν δι’ ἀγχόνης θάνατον: ἐκτελέσθε τὸ καθήκόν σας».

Ὁ δῆμιος προσέκλινε, τὰ δὲ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ὑπεχώρησαν ὀλίγον. Ἐπειτα ὁ δῆμιος ἐκτείνας τὴν χεῖρα συνέλαβε τὸν κατὰδικον, ὃν ὁ πνευματικὸς ὑπεβόηθει διὰ τῶν παραμυθητικῶν αὐτοῦ λόγων.

Οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον τρέμον ἐξεδήλωσεν ὁ Χάκλερ: ὅτε δὲ οἱ βοηθοὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐκδύσωσιν αὐτὸς εἶπεν: «Ἀρῆσατέ με, τὸ κάμνω μόνος μου». Καὶ μετὰ τῆς ἀπαθείας καὶ ἡρεμίας ἀνθρώπου ἐκδυομένου ὅπως κοιμηθῆ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἐξεδύθη τῶν ἐπενδύτην του, τὸ περιεσπῆθίον του καὶ τὸν λιμοδέτην, καὶ τὰ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος τῆς ἀγχόνης. Χωρὶς δὲ νὰ ἐκστομίσῃ λέξιν, ἐπορεύθη καὶ ἔστη ὑπὸ τὴν

αγγόνων κλίμων τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὸν ὄμιον. Ἀφ' οὗ τῷ ἔδρασε τὰς χεῖρας ὀπίσω, ὁ δὲ ἄνθρωπος περιέβαλε ταχέως τὰ γόνατα τοῦ καταδίκου διὰ σχοινίου, τῷ ἔδρασε τοὺς πόδας καὶ παρὰ χεῖρα οἱ βοήθοι ἀρπάσαντες αὐτὸν τὸν ἀνύψωσαν ταχέως, ὁ δὲ δῆμιος ἰστάμενος ἤδη ἐπὶ τῆς βαθμίδος ἐπέρασε ἕτερον σχοινίον περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Χάκλερ, ὅστις διὰ βιαίας κινήσεως προσεπάθησε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ βρόχου. Ἄλλ' ἤδη ἔταλαντεύετο ἐν τῷ κενῷ! Οἱ θεαταὶ ἀσθμαίνοντες, ἀναυδοὶ ἀνατινασσομένοι ὑπὸ ψυχρῶν φρικιάσεων καὶ ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον, παρετήρουν τὸ κρεμάμενον ἐκεῖνο σῶμα, ὅπερ ἐχόρευε καὶ περιστρέφετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου.

Ὁ δῆμιος κύψας πρὸς τὸν ἀπαγχονιζόμενον ὤθησε βιαίως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος ὡς θέλων νὰ διασπάσῃ τὴν σπονδυλικὴν αὐτοῦ στήλην. Ἐκάλυψεν ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τὸ πᾶν ἐξετέλεσθη.

Ὁ Χάκλερ ὑπέρξεν ποτε ἐν ταῖς ζωαί. — Ἄνὰ τοὺς ἀέρας δὲ, ὑπερῶν τῶν στεγῶν, ἄς ὁ ἀνατέλλων ἄνθρωπος ἐφώτιζε διὰ ζωογόνου μαιδιάματος, βαρὺς ἀντήχησε κώδων βραδῶδες σημαίνων τὸ ἐπικηδεῖον, ἐν ᾧ τὸ συντηγμένον πρὸ τῆς φυλακῆς πλῆθος θορυβῶδως συνεζήτει τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ ἀπαγχονισθέντος. Π. I. Φ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΓΑΙΑ ΕΝ ΒΙΣΕΤΡΗ

Ἄλλοτε διὰ μακρῶν περιεγράφωμεν ἐν τῇ Ἐστία (Ἀριθ. 259) προϊεργὸν ἐορτήν δοθεῖσαν ἐν Βισέτρῃ, τῷ μεγάλῳ παρὰ τοὺς Παρισίους φρενοκομείῳ, ἐν ᾧ εὐρίσκουσιν ἄστυλον πολυκρίθμα ἀνθρώπινα ὄντα ἀτελῆ ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως ἠδικημένα, οἱ παράφρονες, οἱ βλάκες, οἱ παράλυτοι, ἢ ἄλλως ἀνάπηροι. Ἐσχάτως πάλιν ἄλλη ἐορτὴ ἐτελέσθη ἐν αὐτῇ χάριν τῶν ἀτυγῶν ἐκείνων πλασμάτων, ὧν διὰ τοῦ τρόπου τούτου ζητεῖται ἢ πρὸς ὄραν καταπρῦνσις ἢ ἀνακούφισις ἀπὸ τῶν μαστιζόντων αὐτοὺς δεινῶν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ καταστήματος διωργάνωσε μουσικὴν συναυσίαν. Τὸ εὐρὸν τετραγωνικὸν προαύλιον, ὅπου οἱ βλάκες ἢ ἐπιληπτικοὶ παῖδες ἀσκοῦνται συνήθως εἰς ἀσκήσεις γυμναστικὰς, εἶχε μεταβληθῆ εἰς αἴθουσαν συναυσίας μετὰ ἀναβάθρου κεκοσμημένου διὰ τῆς προτομῆς τῆς Δημοκρατίας καὶ διὰ τροπαίων ἐκ σημαιῶν.

Πεντακόσιοι παράφρονες, ἐπιληπτικοὶ ἢ βλάκες, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν φυλάκων αὐτῶν, ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν ἔμπροσθεν ἐλάχοντο τὰ μικρὰ βραχιονικὰ παιδία, ἢ ἠλίθια, τὰ μὲν μὲ διαρκῆς ἐπὶ τῶν χειλέων μαιδίματα, τὰ δὲ μὲ κρηνία παράμορφα, ἐπιμήκη ἢ πεπιεσμένα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ τὸ στόμα συνεπιεσμένον πλῆσιον αὐτῶν οἱ γέοι ὅσοι πάσχουσιν ἐπιληψίαν, καὶ ὄπισθεν τὸ πλῆθος τῶν παραφρόνων τῶν μάλλον ἐν ἡλικίᾳ.

Ὅτε κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρί-

αν ἀφίκετο ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος κ. Ventajol μετὰ τῶν ἰατρῶν Bourneville, Voisin καὶ ἄλλων προσώπων, γενναίᾳ περὶ τοὺς τριάνοντα ἐπιληπτικοὺς ἢ βλάκες, λίαν ἐπιτηδείως διευθυνόμενοι ὑπὸ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἔχοντος βελήμων ἐπιμηλητοῦ, ἐξετέλεσαν ἐν τῇ αὐτῇ διαφόρους τοιαυτῶν ἀσκήσεις γυμναστικὰς ἀσκήσεις συνοδευόμενας ὑπὸ ἁγμάτων ἐν βυθμῶ ψαλλομένων. Πρὸς τὰς ἀσκήσεις ταύτας δεικνύουσι μεγάλην κλίσην, καὶ τινες αὐτῶν ἀπέκτησαν ἤδη τοσαύτην ἐμπειρίαν, ὅτε καὶ νὰ βραβεύονται εἰς τοὺς διαγωνισμούς. Ἐκ τοῦ ἴσου τῆς σημαίας αὐτῶν ὑπῆρχον ἀνηρημένα τρία μετὰλλια, ὧν ἠξιώθησαν εἰς γυμναστικούς διαγωνισμούς τελεσθέντας ἐν ταῖς περὶ.

Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἤρξατο ἡ συναυσία. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἡ αἴθουσα τοῦ προαυλίου ἀντήχει ἐκ ζωηροτάτων εὐρημῶν. Ἀμείνον ἠδονὴν ἠσθάνοντο οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν διαφόρων μουσικῶν τεμαχίων, τινὰς δὲ τῶν αἰσθῶν ἐπανειλημμένως ἐκάλεσαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ ἀδόμενα. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ οἱ μένοντες ὅπως ἀναίσθητοι εἰς τὴν ἐορτήν, ὁ δὲ ἰατρὸς Voisin ἐδεικνυον ἕνα τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων, ὅστις ἐπὶ δύο ἀλόκληρα ἔτη οὐδ' ἄπαξ ἤνοιξε τὸ στόμα ἵνα προφέρῃ λέξιν τινά ἢ ἐλπίς τοῦ ἰατροῦ ἦτο ὅτι ἡ μουσικὴ θὰ τοῦ ἔλυε ὀλίγον τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ὅμως παρέστη εἰς τὴν συναυσίαν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ, ὅπως ζῆνος πρὸς τὰ περὶ αὐτῶν συμβαίνοντα. Οὕτε τὰ ἔσματα, οὕτε τῶν ὀργάνων οἱ ἦχοι ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἐξεγείρωσι τοῦ ληθάρου.

Μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν ἐδεικνύετο ὡσαύτως παιδίον τι μὲ κρηνίαν ἐπιμήκη καὶ μέτωπον πεπιεσμένον, τοῦ ὁποῖου ἡ μὲν κλίσιν ἦτο κλίσις ὀρθομένη πρὸς τὸν ὄρον. Τὸ παιδίον τοῦτο εἶνε ὅπως ἠλίθιον τὴν δὲ μόνον ἀκτῖνα νοημοσύνης, ἥτις φωτίζει τὸ πνεῦμά του, μετεχειρίζετο εἰς τὸ νὰ ζητῇ νὰ στραγγαλίσῃ τοὺς γείτονάς του. Τὴν προτεραιὴν τῆς συναυσίας εἰς τῶν φυλάκων τὸ ἐπρόβησε καθ' ἣν στιγμὴν εἶχεν εἰσχωρήσει λάθρα παρὰ τινι τῶν συνοίκων του, οὕτως εἶχεν ἀρχίσει νὰ περιφρίγγῃ δυνατὰ τὸν λαμῶν. Ἡ μουσικὴ φαίνεται ὅτι κατορθώνει νὰ πρᾶνῃ αὐτὸ, ἐάν τις κρίνῃ ἐκ τῆς εὐφροσύνης ἐκφράσεως, ἥτις ἐκδηλοῦται ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἄμα ὡς ἀκουσθῶσιν οἱ ἦχοι μουσικοῦ ὀργάνου.

Κατὰ τὴν συναυσίαν ἀπηγγέθησαν ποιήσεις, καὶ ἔσματα ὡραῖα ἐψάλησαν ὑπὸ ἐγκρίτων αἰσθῶν, ἔληξε δὲ ἡ ἐορτὴ διὰ τινος παντομίμας, ἥτις εὐχαρίστησε μεγάλως τοὺς παράφρονες.

Ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος ὑπερβολικοῦ καύσωνος φόβος ὑπῆρχε μὴ τις ἀσθενὴς πάθῃ προσβολὴν τῆς κατατροχούσης αὐτὸν νόσου. Ἐπὶ στιγμὴν μάλιστα μεγάλη κατέλαθε πάντας συγκινήσεις, ἀκουσθείσης κραυγῆς τινος εἰς τὸ βάθος τῆς αἴθουσας, ὅπερ ἔλαμψε τοὺς θεατὰς νὰ ἐγερθῶσι στρέφοντες ἐκεῖσε τὰ βλέμματα. Εὐτυχῶς ἡ κραυγὴ

προήρχετο ἐκ τινος παράφρονος, ὃν ἄλλος τις, ἰστάμενος ὄρθιος ἔμπροσθέν του, ἠμποδίζε νὰ βλέπῃ, διὸ τοῦ ἐφώναξε — «Κάτω», ὡς γίνεται συνήθως εἰς ὅλα τὰ θέατρα. Τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες ἐπιληπτικοὶ, οἵτινες ἔπαθον μικρὰν ἀδικασίαν, ἀπήχθησαν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς αἰθούσης.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἶνε ἄξιον νὰ ἀναγραφῇ ὅτι τὴν μέθοδον τῆς διὰ τῶν μουσικῶν διασκεδάσεων θεραπείας ἐφήρμοσε τὸ πρῶτον ἐν Βισέτρῃ ἐν ἔτει 1843 ὁ ἰατρὸς Leuret. Ἐκτοτε δὲ ἐγένετο δευτὴ ἀπανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουσιν ὅμοια καταστήματα. Ἐνταῦθα ἕκαστον τμήμα ἀσθενῶν δις τῆς ἐβδομάδος ἔχει μουσικὴν ἐν ἐκάστῳ δὲ τμήματι ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν γερόντων σχηματίζεται μικρὰ ὀρχήστρα, ἥς τὴν μουσικὴν συνοδεύουσιν οἱ παράφρονες ἄδοντες ἐν χορῷ.

Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν τῆς Βισέτρης γενομένη ἐνθερμος δεξιότης πρὸς τοὺς μουσικοὺς εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δι' αὐτοὺς ἡ ἐορτὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀφορητὴ λίαν εὐαρέστων συγκινήσεων. ?

Προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀσθενοῦς ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ

Ἀξιολογώτατην ἀνακάλυψιν ἀνεκοίνωσεν ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰς τὴν τῆς Ἰατρικῆς ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς Pasteur. Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους ὁ Toussaint ἀπέδειξε ὅτι ὁ ἴσος τοῦ ἀνθρακός ὑποβλήθεις εἰς θερμοκρασίαν ἀνωτέραν τῶν 45⁰ καὶ ἐνοφθαλμισθεὶς εἶτα εἰς ζῶα, οὐ μόνον δὲν μεταδίδει αὐτοῖς τὴν νόσον, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ αὐτὰ ἀπρόσβλητα ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ Pasteur ἐπαναλαβὼν τὰ πειράματα ταῦτα καὶ τροποποιήσας αὐτὰ ἐπεθεωρίωσε τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐξόχου τῆς Toulouse κτηνιάτρου. Ἠδυνήθη τῷ ὄντι, ἐνοφθαλμισθεὶς ζῶα τινα διὰ τοῦ ἠρμιωμένου ἰού τοῦ ἀνθρακός, νὰ καταστήσῃ αὐτὰ ἀπολύτως ὑπ' αὐτοῦ ἀπρόσβλητα.

Τὰ πειράματα ἐγένοντο ἐν τινι ἐπαύλει πλησίον τοῦ Melun. Τὴν 5 π. Μαΐου ἐνοφθαλμισαν 24 πρόβατα, 1 αἶγα καὶ 6 ἀγελάδας ἕκαστον δὲ ζῶον διὰ πέντε σταγόνων ἰού ἀνθρακός ἠρμιωμένου. Τὴν 17 Μαΐου ἐνοφθαλμισαν ἐκ νέου τὰ ζῶα ταῦτα δι' ἰού ἀνθρακός μολυσματικώτερου τοῦ πρώτου, ἀλλ' εἰσέτι ἠρμιωμένου. Τὴν 31 Μαΐου ἐνήργησαν λίαν μολυσματικὴν ἐνοφθαλμισμὸν, δι' οὗ ἐσκόπουσαν νὰ κρίνωσι περὶ τῆς δράσεως τῶν προηγηθέντων προφυλακτικῶν ἐνοφθαλμισμῶν. Πλὴν δὲ τῶν προφυλακτικῶν ἐνοφθαλμισθέντων 31 ζῶων, ἐνοφθαλμισαν 24 ἄλλα πρόβατα, 1 αἶγα καὶ 4 ἀγελάδας, ἅτινα εἰς οὐδεμίαν εἶχαν ὑποβλήθῃ πρότερον προφυλακτικὴν θεραπείαν. Τὴν 2 Ἰουνίου, 48 ὥρες μετὰ τὸν διὰ τοῦ καθαροῦ ἰού ἐνοφθαλμισμὸν, ἔπαντα τὰ προφυλακτικῶς ἐνοφθαλμισθέντα πρότερον ζῶα ἦσαν τελείως ὑγιᾶ τούναντίον, ἐκ τῶν 29 ἄλ-

λων ζῶων, τῶν μὴ ὑποστάντων τὸν προφυλακτικὸν ἐνοφθαλμισμὸν, τὰ 24 πρόβατα καὶ ἡ 1 αἶγα ἀπόλοντο, αἱ δὲ ἀγελάδες δὲν ἀπεβίωσαν μὲν, ἐνόσησαν ὅμως βαρέως. Ὅθεν εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον διὰ τῶν λαμπρῶν τοῦ Toussaint καὶ τοῦ Pasteur πειραμάτων, ὅτι διὰ τῆς ἐξαρκιῶσεως τοῦ ἰού τοῦ ἀνθρακός δυνάμεθα νὰ παρασκευάσωμεν προφυλακτικὸν κατὰ τῆς νόσου ταύτης μέσον.

Κατὰ τὸν Bouley οἱ κτηνίατροι τοῦ Lyon, Arloing, Cornevin καὶ Thomas ἐπειρήθησαν ἐπίσης δι' ἠρμιωμένου ἰού, ἐνέσαντες ἐλαχίστην αὐτοῦ ποσότητα. Ἡ οὕτω δὲ κτωμένη πρὸς τὸν ἀνθρακὸν ἀνοσία ἐμμένει ἐπὶ πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους τοῦλάχιστον, καὶ εἶναι τοιαύτη ὅτε ἀποκτᾷ αὐτὴν ἐπίσης καὶ τὸ ἐμβρυον, οὗ ἡ μήτηρ ἐκτίσασα αὐτὴν.

Οἰκλήποτε καὶ ἂν ἦναι τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ πειραματιστοῦ ἡ ἐργασία εἰς τὰς ἀνακαλύψεις ταύτας, δὲν θὰ λησμονήσῃ τις ὅτι πρῶτος ὁ Pasteur σπουδάζων τὴν χολέραν τῶν ὀρνίθων ἐξέφερε τὴν ἰδέαν ὅτι ἴσος τις (un virus infectieux) δύναται νὰ ἐξαρκιωθῇ τοσοῦτον, ὅτε ἐνοφθαλμιζόμενος νὰ κατασταθῇ μέσον προφυλακτικὸν (un virus vaccin).

Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ γεωργία μεγάλην ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τούτων ἀνακαλύψεων θὰ πορισθῇ ὠφέλειαν. Ὁ ἀνθραξ, οὗ ἕνεκα παρατηροῦνται ἔτι καὶ νῦν φοβεραὶ καταστροφαὶ εἰς τινα ποιμνία, δὲν θὰ εἶναι μετ' οὐ πολὺ εἰμὴ ἀπλῆ ἀνάμνησις εἰς τὴν γαλλικὴν δὲ ἐπιστήμην θὰ ὀφείλεται ἡ τιμὴ τῆς τούτου ἐξελείψεως. Δέον νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες ἐπὶ τούτῳ οὐ μόνον τῷ Pasteur, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς διὰ τῶν πειραμάτων αὐτῶν συντελέσασιν εἰς τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα.

Ἴσως μάλιστα ἡμέραν τινὰ ἐξευρεθῶσιν ἀνάλογοι προφυλακτικοὶ ἐνοφθαλμισμοὶ μέθοδοι καὶ δι' ἄλλας μολυσματικὰς νόσους, οἷκι ἡ λύστα, ἡ χολέρα, ὁ τύφος. Π.

ΠΑΝΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ.

Κατὰ τὴν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν ἐκθεσιν ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς τῆς Ὀμοσπονδίας ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ταύτης ἀνῆρχετο τὴν 30 Νοεμβρίου παρελθόντος ἔτους εἰς 2,831,787 κατοίκους. Τῷ 1870 οἱ κάτοικοι συνεποσθύνοντο εἰς 2,655,011, τῷ 1860 εἰς 2,510,794, τῷ δὲ 1850 εἰς 2,390,116. Ἐπομένως ἐντὸς τριάνοντα ἐτῶν ἐγένετο ἀύξησις κατὰ 441,671, ἐξ ὧν ἀναλογοῦσι κατὰ μέσον ἔρον 14,487 εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν (canton). Ἡ πόλις τῆς Βασιλείας, ἥτις ἐν ἔτει 1850 ἠρίθμει μόνον 29,555 κατοίκους, περιλαμβάνει νῦν 64,205 ἢ ἀύξησις αὕτη ὀφείλεται μάλιστα εἰς τὴν γειτονίαν τῆς Γερμανίας, ἐξ ἧς μέγας ἀριθμὸς προσφύγων ἦλθε καὶ ἀποκατέστη εἰς τὴν ἐλβετικὴν πόλιν. Καὶ αἱ ἐργασίαι

δὲ τῆς διακοπῆς τοῦ Σαιν-Γοθάρ συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐξάνειν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Uri καὶ Zug. Οἱ κάτοικοι τῆς Γενεύης ἀπὸ 63,000, ὅσοι ἤριθμοῦντο τῷ 1850, συνεποσώθησαν τῷ 1880 εἰς 99,000.

Κατὰ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἐν γένει αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλβετίας εἰς τὸ διάστημα τῶν τελευταίων τριάκοντα ἐτῶν εἶνε 5,5 κατὰ 1000 κατοίκους. Ἐκ τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης τρία μόνον ὑπάρχουσι παρουσιάζοντα κατωτέρην ἀναλογίαν — ἡ Βικτωρία 5,4, ἡ Ἰρλανδία 4,6, ἡ Γαλλία 2, 3 τοῖς χιλίοις.

Ὁ Ἑλβετικὸς στρατὸς σύγκριται ἐξ 117,759 λογάδων ἀνδρῶν, διηρημένων εἰς ἐκτὼ κατηγορίας. Ἡ ἐθνοφυλακία περιλαμβάνει 92,736 ἐκ τούτων δ' ἐπεταί ὅτι ἡ Ἑλβετία δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρατάξῃ 200,000 καλῶς ἡσυχασμένους στρατιώτας καὶ ἀρίστους σκοπευτάς. Μ. .

ΤΟ ΨΕΜΑ ΚΙ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαρά.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀλλοτεσινῇ, ποῦ πονηριαὶ καὶ δόλοι Τὸ κῦρος εἶχαν δυνατὸ εἰς τὴν οἰκουμένην ὅλην, Γιατὶ τὸ Ψεῦμα τοῖς πλάνον εἶχε φτάσει Τὸν ἑαυτὸ του εἰς τῶν πολλῶν τὴ γνώμη νὰ θρονιάσῃ, Μὲ παρρησία εἰς τὸ κοινὸ ὅπου ἤθελε νὰ τρέχῃ Ἐλευθερο, ἀνεμπόδηγο, καὶ κόπο νὰ μὴν ἔχῃ, Νὰ περπατῇ μὲ σοβαρὸν, μὲ περηφάνειας ἦθος, Καὶ νὰ τρομάξῃ τῶν μικρῶν καὶ τῶν τραυῶν τὸ πλῆθος, Νὰ βροσῇ χεῖρα εἰς ὄλουσους, παντοῦ συντροφευμένο, Σὲ κάθε σπῆτι ἀγαπητὸ καὶ περιποιημένο — Ἡ μαύρη Ἀλήθεια ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνια ἐξορισμένη, Ἀπὸ τὸν κόσμον μισητὴ καὶ ὄσω ἀπ' αὐτὸν κρυμμένη, Ἐν ἄνθλο τόπο, ἀνάμερον, καὶ σὲ πυκνὸ σκοτάδι, Εἶχ' ἀποκάμῃ κατοικίαν μέσ' σὲ βαθὺ πηγάδι. Μήτ' ἀπὸ κειθε ἐκίταγε νὰ βγῇ σὲ ἡμέρας φέξι, Μὲ δίχως κίνδυνον ἀφρευχο, χωρὶς βαρεῖα νὰ φταίξῃ. Κεῖ μέσα πάντα μοναχῇ εἰς τὸν πάτο σφαλισμένη, Ἀπὸ τὸ φῶδον ἄκοπα, σκληρὰ βασανισμένη, Ἄν ἐπιτόχαινε καιρὸ τὴ νύχτα νὰ μπόρῃ Σὲ φίλου ἢ γνώριμου παλῆτοσ τὸ σπῆτι νὰ χωρέσῃ, Τὴν συντροφιά του ἐχάιρονταν σιμαίς μὲ τρώμου ζᾶλη, Καὶ κλειόνταν γλήγορ' ἀφαντῇ μεσ' τὴν κρυφίονα πάλι. Ἀλλὰ μονάξιας ἐρημικῆ παρῶντα νὰ ὑπομένῃ Βαρεθῆκε ὡς τὸ ὕστερο πολλὸ περιορισμένη, Κι' ἀποφασίσει μὴν ἀγῆ ν' ἀφῆκῃ τέτοιους τόπους Νὰ πᾶν νὰ ζῆσῃ ὡς ἄλλοτε μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅχ τὸ πουρνὸ λοιπὸν αὐτῆ σὲ σταυροδρόμῳ βγαίνει, Ἐν τὸν κόσμῳ φανερόνεται, εἰς τὸν κόσμῳ πάλι μπαίνει. Μὴν ἐβουλήθη ὀλόγουμνη τὰ κάλλη καὶ ὠμορφιά της Νὰ δείξῃ δίχως σκέπασμα, ὡς ἦταν μάθημά της Ὁαβροῦσε ἀκόμα σῶζονταν καθῶς καὶ πρῶτα ὠραία, Ὅταν καὶ πρῶτα ποσητὴ καὶ ἠλεμένη νέα. Τὰ νιάτα ὀγλήγορα περνᾶν, τὰ γηρατιὰ πλακόνουν. Καὶ τούτα μὴν ἐφάνηκαν, ἢ χάρες τελειόνουν. Καλοὶ, ἀγαθοὶ, ποῦ διάβαιναν ὀχ τὸ λαὸ κοντὰ της, Μὴδὲ ἐπεριεργάζονταν καθόλου τὴ θεωρίαν της Κανεὶς δὲν καταδέχονταν μὴδὲ νὰ τὴ ρωτήσῃ, Μὴν βιαστικὰ τὸ δρόμον του τηροῦσε ν' ἀκλουθῆται. Στέκει ἢ Ἀλήθεια, καρτεραίε εἰς τὴν ἄκρα ἀπορριμμένη, Σὲ καταφρόνεται πολλῇ, ψυχρῇ καὶ παγωμένη. Διαβαίνει ἡμέρα ὀλάκερη, κονταίνει νὰ νυχτώσῃ. Καὶ δὲν εὐρέθητ' ἀνθρώπος σὲ ταύτῃ νὰ ζυγώσῃ. Κι' ἐκεῖ ποῦ διαλογίζεται, εἰς τὸ νοῦ της ἀποράει, Μὲ καταισχύνη καὶ ἐντροπῇ τὸ τι ἔπαθε μετράει,

Τῆς φανερόνεται ὀμπροστὴ τὸ Ψεῦμα στολισμένο Ἀπὸ πετράδια λογιαστὰ, καὶ εἰς τὰ χρυσὰ ντυμένο. Πλαστῆ ἦταν ὀλη ἢ φορεσιὰ καὶ ἀπὸ γυαλιὰ γιομάτη, Ὅς τόσο ἐφάνταζε πολλὸ καὶ ἐγάλαε τὸ μάτι. — Ὁ, καλημέρα σου ἀδελφῆ, τῆς λέει, καὶ τί κάνεις; Ποῦ ἦσουν καιροῦς ὀπώλειαι, καὶ ποῦθε τώρα ἐφάνης; Ἄμ πῶς γυμνῆ ἔται ὀλότεια, μοναχῇ τέτοιαν ὠρα Σὲ δρόμου διάβα σὲν καὶ αὐτὸ, εἰς τὴ μέση ἀπὸ τὴ χώρα; — Ἐδῶ γὰρ στέκω ὀχ τὸ ταχὺ, τοῦ ἀπεκρίθη ἐκείνη, Καὶ εἰς τὰ χεῖμα ἐστάθηκα, τοῦ κάκου ἔχω προσμείνει Ἐκεῖνα τάχατε καλὸ τὴν ἐρημικὰ ν' ἀφῆτω, Ἐτὸν κόσμῳ ἔσῃν προτιμότερα νὰρθῶ νὰ κατοικήσω Νὰ ἐλεῖστω ἢ θέλησα τοὺς μάταιους ἀνθρώπους, Ποῦ εἰς τὴν ἀμάθεια κείτονται μὲ ταλαιπώριας κόπους. Ἐ αὐτοῦς νὰ λήψω καθαρῇ, τὴν πλάνη νὰ σκοπίσω, Νὰ ἔξαιψοθῶν ἢ πρόληψῃς καὶ τὰ κακὰ νὰ σῶσω. Νὰ φέρω πάλι μάθησαι, νὰ φέρω πάλι φῶτα, Νὰ ὀδηγήσω τοὺς θνητοὺς εἰς τὸ καλὸ, σὲν πρῶτα. Τὸ μολογῶ, ἐπλανήθηκα εἰς τὸν ἄγνωστο σκοπὸ μου. Καὶ καταφρόνια ἀνέλπιστα θεωρῶ μὲ θαυμασμὸ μου. Μικροὶ μεγάλοι μὲ μισᾶν, κανένας δὲν μὲ θέλει, Ἄν εἶμαι ἢ δὲν βρισκομαι τελείως δὲν τοὺς μέλει, Καὶ ἔσῃν νὰ μ' εἶχαν ἔχρηστα τὸ πρόσωπο γυρίζουν, Ἀλλ' ὡς καὶ οἱ φίλοι μου οἱ παλαιοὶ, καὶ αὐτοὶ δὲ μὲ [γνωρίζουν.

Κι' ἂν κανένος ἀποκοτάω δυὸ λόγια νὰ μιλῆσω, Φεύγει μὲ πάτημα γοργὸ μὴδὲ τηρεῖ ὀπίσω. Νογὸς τὸ λάθο πῶκαμα, οἱ ἀνθρώποι δὲ μοῦ φταίγουν Ἐ αὐτοῦς δὲ τὸ χεῖμα νὰ βγῶ ἢ γρηγαίς δὲν τοὺς ἀρέγουν. — Δὲν εἶν' αὐτὸ ἀδερροῦλα μου, ἐκεῖνο ποῦ πειράζει, Τῆς λέει τὸ Ψεῦμα, ὡς τὸ φρονεῖς καὶ ὀνοῦς σου λογαριάζεις Δὲν βλάθουν τὰ γεράματα, μὴν ἀφορμῇ καὶ αἰτία εἶν' τῆς στολῆς ἢ ἔλλειψι, δὲν εἶν' ἢ ἡλικία. Γιατὶ νομίζουν οἱ πολλοὶ πῶς κάθε τι δὲν πρέπει Μὲ δίχως κῆνα σκέπασμα καθένος νὰ τὸ βλέπῃ. Ἐγὼ, πολλὸ παλῆτοσ καὶ γεροντότερό σου, Μὲ τὰ στολῆδια ποῦ φορῶ φαντάζω νιότερό σου. Καὶ ντιοῦμαι πάντα λογιαστὰ καὶ πάντα συγκαλλάζω. Καὶ, πᾶσα ἡμέρα ἀλλοιωτικῶ, καινούρια νιάτα βγάζω. Τὰ ὄσω ἀρέγεται καλὰ, εἰς ἐκεῖνα προσκολλεῖται, Τὰ μέσα δὲν παρατηρεῖ ὀ κόσμος, καὶ ἄς γελιέται. Γιατὶ τοῦτο ἐγὼ ἔχω ἀπέρασι, γὰρ τοῦτο κυριεύω, Γιατὶ ν' ἀρέσω καθενὸς ἀδιάκοπα γυρεύω. Κι' ἔτσι παντοῦ προτιμῆσι, παντοῦ εὐρίσκω χώρα, Καὶ κυβερνῶ, ὡς ἀρέγομαι, τὸν κόσμον ὡς τὴν ὠρα. Νὰ παρῆσιάσῃς τὸ κορμὶ λοιπὸν σὲ γύμνια τῆσι, Συμπάθησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς δὲν παρήταν γνώσι. Ὅς τόσο τὸ τι γέννηκε πλὴν δὲν μπορ' νὰ ξεγῆνῃ, Κι' ἄς προσπαθῆσωμε εἰς αὐτὸ ποῖος διορθωμὸς νὰ γένη. Ἐλα ἀδελφῆ, νὰ κάμωμε, σοῦ τάξω γὰρ καλὸ μας, Μὴ συμφωνίε. ἂν ἀγαπᾶς, μὲ διάφορο κοινὸ μας. Σὲ τοῦτό μου τὸ φῶρεμα καὶ οἱ δυὸ νὰ τυλιχτοῦμε, Συντρόφοι πάντα ἀγῶνοισι μαζί νὰ περπατοῦμε. Τότες οἱ φρόνιμοι σὰ ἴδουσι πῶς βρισκομαι μὲ ἔσῃνα, Ἀπὸ χατῆρι σου θαρρῶ δὲ μὲ μισᾶν καὶ ἔμῃνα. Κι' ἔσῃνα πάλι οἱ θαρρῶ νὰ σὲ θεωρῶν μαζί μου, Μετὰ χαρῆς σὲ δέχονται ἀπ' ἀφορμῇ δικῆ μου. Ἐ ταῦτα ἢ Ἀλήθεια φεγγόντας τὸ Ψεῦμα ἀγκαλιασμένη, Ἐ τὴ φορεσιὰ του ἐφάνης μὲ τοῦτο σκεπασμένη. Κι' ἀφῶντης ἀνταμῶθηκε τὸ Ψεῦμα καὶ ἢ Ἀλήθεια, Ἐ τῆς γῆς τὴ σφαίρα ἐπλήθυναν τὰ τῶσα παραμύθια. Τὰ παραμύθια ἐξιστορῶ, τοὺς μύθους ξεδιαλέγω, Στολῶ τὸ Ψεῦμα ὅσο ἔμπορῶ καὶ τὴν Ἀλήθεια λέγω 1.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅλιγον μετὰ τὴν ἀνάβρῃσιν τοῦ Γαμβέττα εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς συμπατριώτης τοῦ 1. Ὁ χαριέστατος οὗτος μῦθος χρησιμοποιεῖ ὡς πρόλογος εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μύθων τοῦ Βηλαρά.

τις, γνωστὸς διὰ τὰς ἀντιδημοκρατικὰς ἰδέας του, ἔρχεται εἰς ἐπίσκεψίν του. — Κύριε πρόεδρε, λέγει πλησιάζων αὐτὸν, τὸ ὀμολογῶ εἰλικρινῶς, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἰδῶ, διότι ὀ ἀνεμὸς εἶνε πρὸς τὸ μέρος σας. — Ἐγκαρτετῶ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, ἀποκρίνεται γελῶν ὀ Γαμβέττα. Ἐΐςωρα ὀτι οἱ ἀνεμῶδεῖται περιστρέφονται ἄλλὰ τῶρα βλέπω μὲ εὐχαριστήσιν μου ὀτι καὶ ταξιδεύουν.

Εἰς Μόναχον εἰσῆχθη ἐπ' ἐσχάτων ἢ χρῆσις τοῦ τηλεφῶνου.

Κάτοικός τις τῆς πόλεως, φοβερὸς ζυθοπότης, ἔλα πληροφορηθεὶς τοῦτο παρουσιάζεται εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς τηλεφωνικῆς Ἐταιρίας, καὶ ἐρωτᾷ ἂν εἰμποροῦν νὰ θέσουν εἰς συγκοινωνίαν τὴν κατοικίαν του μὲ τὸ βασιλικὸν ζυθοπωλεῖον.

— Ἀλλὰ, τοῦ παρατηροῦν, ἢ συγκοινωνία αὐτῆ δὲν δύναται νὰ σᾶς προμηθεύσῃ ζῦθον κατ' οἶκον.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀποκρίνεται ὀ καλὸς Βικτωρὸς, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ ζητῶ εἶνε νὰ ἀκούω ὅταν θὰ ἀνοίγουν νέον βραζέλι!

Τουρκικὴ παροιμία: Ἐκ τῶν διαδίδων ὀ μὲν κερδίζων τὴν δίκην ἐξέρχεται τοῦ δικαστηρίου μὲ τὸ ὑποκάμισον, ὀ δὲ χάνων ἐξέρχεται γυμνός.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅπως ἐπὶ μακρὸν διάστημα τόπου βῦαξ βῆσι ἀταράχως οὐδὲν κώλυμα συναντῶν, οὕτως ἐν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς ζῴοις ἢ ζῶῃ βῆσι ἀπαρητήρητος καὶ ἄνευ συνειδήσεως τῆς διαβάσεως αὐτῆς, ὅταν οὐδὲν ἀντιτίθεται εἰς τὴν θέλησιν. Ἀμα ὅμως ἢ προσοχῇ ἀφυπνισθῆ, σημεῖον ὀτι ἢ θέλησις ἐπιπροσθεῖ εἰς τὴν θέλησιν ἡμῶν, πᾶν ὀ, τι διασταυροῦναι αὐτῆν, ἢ ἀντίσταναι, ὀ εἰσι πᾶν ὀ, τι εἶνε δυσάρεστον ἢ λυπηρὸν, τὸ αἰσθανόμεθα πάραυτα καὶ καθαρῶτατα. Δὲν προσέχομεν εἰς τὴν ὕγειαν τοῦ ὀλου σώματος, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ ἄκρον σημεῖον, ὅπου τὸ ὑπόδημα ἐπῆνεγκε πλῆγῃν ἐλαφρῶν, δὲν ἐκτιμῶμεν τὸ σύνολον τοῦ εὐτυχῆς τῶν ὑποθέσεών μας, ἀλλὰ στρεφόμεν τὸν νοῦν περὶ εὐτελεῖ τινα λεπτομέρειαν, διὰ τὴν ὀποιάν δοκιμάζομεν λύπην. — Ἡ εὐθυμία λοιπὸν καὶ ἢ εὐτυχία εἶνε τι ἀρνητικόν, ὀ πόνος μόνον εἶνε θετικός. (Schopenhauer).

Ἐν τῷ Κράτει, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῇ τῆς κυβερνήσεως μηχανῇ, ὡς ἐν πάσῃ ἄλλῃ μηχανῇ, δὲν ἀρκεῖ νὰ κινῶνται καλῶς οἱ κύριοι μοχλοὶ ἀνάγκη νὰ ἔχουσι καλῶς καὶ νὰ κινῶνται καταλλήλως καὶ οἱ ἐλάχιστοι τροχίστοι καὶ τὰ ἐλάχιστα μέρη τῆς μηχανῆς, καὶ τότε μόνον ἐν τῷ

σύνολῳ ἢ μηχανῇ στερεῶς καὶ μετ' ἀκριβείας κινεῖται καὶ θαυμαστὰ παράγει ἔργα. (Δ. Μαυροκορδάτος).

Ὁ ἀχάριτος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς τὴν ἀπάσας ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐγχεῖσι. (Δουκιανός).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τινι σχολῇ κολυμβητικῆς ἐν Βερολίνῳ ἐδοκιμάσθη ἐσχάτως συσκευὴ τις, ἢν ὀ φέρων, καὶ ἄπειρος ἐάν εἶνε τοῦ κολυμβᾶν, δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐπιπλῆ τοῦ ὕδατος. Ἡ συσκευὴ αὐτῆ ἐλάχιστον ἀπαιτεῖ χώρον, καὶ δύναται τις ἀκόπως νὰ τὴν φέρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ. Εἶνε δὲ ὑπενδύτης μετὰξινος, εἰς τὴν εἶνε προσάρθρωμένοι τρεῖς θύλακοι ἐκ καουτσούκ, ἀνὰ εἰς εἰς ἐκατέραν πλευρᾶν καὶ εἰς εἰς τὰ νῶτα.

Νέος μὴ ἔχων ἐλάχιστην γνώσιν τοῦ κολυμβᾶν ἐβρίβη εἰς τὸ ὕδωρ φέρων τὸν ὑπενδύτην ἐν τῷ ἄμα δὲ τὸ χημικὸν μίγμα, ὀπερ περιέχουσιν οἱ θύλακοι μετεβλήθη εἰς ἀέριον ὀπερ ἐξώγκωσεν αὐτοῦς τόσο, ὅστε ἢδύνατο νὰ βραστάξωσι τὸ σῶμα τοῦ νέου ἐξέχον τοῦ ὕδατος, ἐνῶ τὴν κερκὴν ἐπεστήριζεν ἀνέτως ἐπὶ τοῦ θυλάκου τῶν νῶτων. Ἡ ποσότης τοῦ ἀερίου εἶνε τοσαύτη, ὅστε οἱ θύλακοι μένουσι πλήρεις ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ δύο ὀλας ἡμέρας.

Γυναίκα δεικνύουσα ἔχουσιν ἀπὸ πολλοῦ ἢδη αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς. Νῦν ἀπέκτησαν καὶ γυναῖκα συμβολαιογράφον. Εἶνε δ' αὐτῆ ἢ μίς Gillette, νεωστὶ διορισθεῖσα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κολομβίας. Ὁ διορισμὸς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆ συστάσει τοῦ εἰσαγγελέως τῆς ἐπαρχίας κ. Riddle, ἐγγυηθέντος ὀτι ἢ μίς Gillette ἢσολογήθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν σπουδῆν τῆς νομοθεσίας καὶ ὀτι κέκτηται τὴν ἀναγκαίαν ἰκανότητα ὀπως ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα συμβολαιογράφου. Πρὸ τοῦ διορισμοῦ ἐρωτηθεὶς ὀ γενικὸς εἰσαγγελεὺς διεκήρυξεν ὀτι οὐδὲν ὑπάρχει ἐκ τῶν νόμων κώλυμα ὀπως γυναῖκα διορίζονται εἰς τὴν θέσιν συμβολαιογράφου.

Εἶνε γνωστὸν ὀτι παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς ἐπικρατεῖ ἔθιμον, κατ' ὀ ὀ Σουλτάνος πέμπει κατ' ἔτος κάμηλον διὰ πολυτελῶν δώρων φορτωμένον εἰς τὸν ἐν Μόκκα τῶρον τοῦ προφήτου. Τῆς ἀποστολῆς προηγείται τελετὴ θρησκευτικῆ γινομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἰδοῦ δὲ πῶς ἐφέτος ἐγένετο τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Αὐγῆν»

«Τὴν νύκτα ἢ κάμηλος ἢ μέλλουσα νὰ μεταφέρῃ τὰ δῶρα τοῦ Σουλτάνου εἰς Μόκκαν κατεκλίθη ἐντὸς σκηνῆς ὀλοχούσου, ὀ δὲ δοισθεὶς ἐπὶ τούτῳ Ἰμάμης ἀνεγίνωσκε μέχρι πρωῶς πλησίον αὐτῆς τὸ κοράνιον, καίων λιθάνων καὶ διάφορα ἄλλα ἀρώματα. Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἢν ὠραν ὀ ἀρχιεπισκοπὸς τῶν ἀνακτόρων Χαφὴς Βερχάμ, ἀγῆς, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων εὐ-

νούχων τῶν ἀνακτόρων, μετέβη εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν ἣ κατακλίνατο ἡ κάμηλος, καὶ ἐγείρας αὐτὴν μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ, ἤγαγεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐνθα ἀφοῦ ἐξετέθη εἰς τὴν θέαν τῆς Α. Μ. ἀνετέθη εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ Μαχμέτ πασσᾶ, ὅστις μέλλει νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς Μέσκαν. Ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἐξήχηθη ἡ κάμηλος μετὰ μεγάλης πομπῆς προπορευομένων πολλῶν ἰμάμιδων καὶ λοιπῆς ἐκλεκτῆς συνοδείας. Καθ' ὁδὸν παρετάχθησαν πρὸς τιμὴν πέντε τάγματα ἰππικοῦ καὶ πεζικοῦ, καὶ ἀφοῦ ὁ μουζέινης τῆς Α. Μ. ἀπήγγειλε, κατὰ τὰ νενομισμένα, ἔμπροσθεν τῆς καμήλου τὴν εὐχὴν « Ὑψίστε βοήθει τὸν Σουλτάνον », ἡ συνοδεία ἔφρασεν εἰς τὴν ἀποβάθραν Διπλοκιονίου, καὶ ἐκεῖθεν δι' ἰδιαιτέρου ἀεροπλοίου ἡ κάμηλος μετηνέχθη εἰς Χρυσούπολιν ἐν μέσῳ τῶν ῥιπτομένων κανονισμῶν.

« Ἐν ταῖς ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν ἤδη, ὡς γνωστόν, οὐκ ὀλίγαι γυναῖκες ἰατροὶ καὶ δικηγόροι. Μόνον γυναῖκας διπλωμάτας δὲν ἀπέκτησεν ἔτι ἡ εὐδαίμων ἐκείνη χώρα, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ὀκ βραδύνη ἴσως πολὺ νὰ ἔλθῃ, ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν ἐπομένων »

Κυρία τις, Bellah Sockwood, ἀνήκουσα εἰς τὸν δικηγορικὸν σύλλογον τῆς Νέας Ὑόρκης, βαρυνθεῖσα τὸ δικηγορεῖν, ἀπεράσισε νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος κενὴν θέσιν πρεσβευτοῦ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Βρασιλίᾳ. Ἀπηύθυνε λοιπὸν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πρόεδρον κ. Garfield, ἐν ἣ πρὸς ἄλλοις λέγει καὶ τὰ ἐπόμενα· « Οὐτε ὁ κίτρινος πυρετός, οὔτε ὁ πόλεμος, οὔτε ἡ πείνα, οὔτε σεισμοὶ δύνανται νὰ μὲ φοβίσωσιν. Ὡς τίτλον διὰ τὸν διορισμὸν μου προσβάλλω τὴν βαθύτην γνώσιν ἣν ἔχω τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ διεθνούς δικαίου. Τοὺς ἀγρίους συνείδητα ἤδη νὰ βλέπω, ὥστε δὲν μὲ ἐκπλήττουσιν. Ἐπὶ πᾶσι τὰ θέληγτρα γυναικὸς, ἦτις, νέα ἔτι ὡς ἐγὼ, δὲν ἔχει χαρακτηριστικὰ ἄσχημα, καὶ ἐκ πείρας κέκτηται εὐρείας γνώσεις, δι' ὧν νὰ κοσμηθῇ τὴν ἐμιλίαν τῆς, εἰσι βεβαίως ἰσχυρὰ δυνάμεις εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ ἡγεμόνος χώρας τινὸς ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἀντιπροσώπων τῶν δυνάμεων. Τελευταῖον δὲ ἔχω τὸ πλεονέκτημα νὰ γινώσκω κατὰ βέβαιον τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν ».

Ἰδοὺ πράγματι κυρία μὲ ἐξαίρετους διαθόσεις· εἰς ἕν μόνον ὑπέπεσε σφάλμα ὅτι φαίνεται ἀγνωοῦσα ὅτι ἐν Βρασιλίᾳ δὲν ὀμιλεῖται ἡ ἰσπανικὴ, ἀλλὰ ἡ πορτογαλικὴ γλῶσσα.

« Τὴν πρωτὴν τῆς 12 Ἀπριλίου ἔπεσαν ἐν Κατάνῃ μικρὰ ἐκ σιδηρούχου ἄμμου βροχὴ διαρκέσασα μέχρι τῆς ἐπιούσης. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ συμβάντος τὴν 31 Μαρτίου καὶ 10 Ἀπριλίου παρελθόντος ἔτους.

Διὰ τῆς ἀναλύσεως ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κόνις συνέκλιτο σχεδὸν ἐκ ψηφμάτων ἀνθρακικοῦ

σιδήρου ἐλαφρῶς ὠξειδωμένων. Τὰ ψήγματα ταῦτα, μορφῆς ἀκανόνιστου, γωνιώδη ἢ σφαιρικὰ, εἶχον μέγεθος ἀπὸ 1—10 ἑκατοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου.

Οἱ πλεῖστοι τῶν σφῶν διαφωνοῦσι περὶ τῆς καταγωγῆς ὁμοίων φαινομένων. Οἱ μὲν τούτων διατείνονται ὅτι ὀφείλονται εἰς τὴν ἐνέργειαν σφοδρωτάτων ἀνέμων, δι' ὧν ὑψομενῆ ἢ τῶν ἐρήμων καὶ τῶν ἀκτῶν ἄμμος μεταφέρεται εἰς μεγάλας ἀποστάσεις διὰ τῶν ἀνωτέρων τῆς ἀτμοσφαιρας στρωμάτων· ἄλλοι δὲ, στηριζόμενοι πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς πλήρους σχεδὸν ταυτότητος, ἣν παρετήρησαν συχνότατα, τῆς χημικῆς συστάσεως τῆς ἐξ οὐρανοῦ πιπτούσης ἄμμου καὶ τῆς τῶν ἀερολίθων, φρονοῦσι καὶ πολὺ δικαίως, ὅτι αἱ ἐξ ἄμμου βροχαὶ ὀφείλονται εἰς χημικὴν τῆς φύσεως ἐργασίαν ὁμοίαν τῇ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἀερολίθων.

« Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τῆς 4 Ἀπριλίου 1881 οἱ κάτοικοι τοῦ ἠνωμένου κράτους τῆς Μ. Βρετανίας, Ἰρλανδίας καὶ τῶν παρκειμένων νήσων, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῷ στόλῳ ὑπηρετούντων, ἀναβαίνουσιν εἰς 35,246,562, ὧν 17,253,947 ἄρρενες καὶ 17,992,615 θήλειαι. Ἀπὸ τοῦ 1871 ὁ πληθυσμὸς ἠξήθη κατὰ 4,147,236. Οἱ κάτοικοι τῆς κυρίας Ἀγγλίας καὶ τῆς Οὐαλίας συμποσούνται εἰς 25,968,286· οἱ δὲ τοῦ Λονδίνου εἰς 3,814,571· ἠξήθησαν ἐπομένως ἀπὸ τοῦ 1871 κατὰ 560,311. Ἐν τῇ μεγάλῃ πρωτεύουσῃ ὑπάρχουσι 486,286 οἰκίαι, ἔχουσαι ἐκάστη ὀκτώ κατοίκους· ἐν τούτοις μένουσι περὶ τὰς 37,000 ἀκατοίκητοι, ἐν ᾧ κτίζονται ὀκτακισχίλια νέαι. Ἡ Λίβερπουλ ἔχει 550,000 κατοίκων, ἡ Βιρμιγγάμη 400,000, Μπαγκέστερ καὶ Λήδς ἀνὰ 300,000 Σχεφιλδ καὶ Βριστόλ ἀνὰ 200,000.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΔΥΦΩΡ

Εἰς τὸν ἄρτι ἀποθανόντα διάσημον Γάλλον πολιτικὸν Δυφὼρ νέος τις εἶχεν ἀπευθύνει ἐπιστολὴν ζητῶν ἐν αὐτόγραφόν του. Εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ὁ Δυφὼρ ἀπάντησε διὰ τῶν ἐπομένων·

« Κύριε,

« Ἡ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν δεικνύετε νὰ ἔχητε ἐν αὐτόγραφόν μου, μὲ κολακεύει πολὺ· ἀλλὰ δὲν ἀγνοῶ ὅτι μικρὰν θὰ εἶχεν ἀξίαν αὐτὸ καὶ μόνον. Διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον νομίζω νὰ τὸ συνοδεύσω μὲ μίαν καλὴν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθῶ ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη, καὶ ἡ ὁποία μοῦ ἀπέβη πάντοτε εἰς καλόν :

« Early to bed, early to rise

« Makes man healthy, wealthy and wise.

« Εἴθε νὰ συγχαρῆτε μίαν ἡμέραν τὸν ἑαυτόν σας ὅτι τὴν ἠκολουθήσατε. Ἰ. ΔΥΦΩΡ ».

Σ. τ. Σ. Ἡ παροιμία, τὴν ὁποίαν παραθέτει ὁ Δυφὼρ, ἑλληνιστῶς μεταφράζομένη ἔχει οὕτω·

Τὸ νὰ κοιμησῶ ἔσπρη, νὰ ἐξυπνῶμαι πρῶτῃ,
Θίλει σὲ κάμει πλούσιον, σφῶν καὶ ὑγιῆ.